

ZÁPAS O DUŠI 140

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**JARO 2019
ROČNÍK 30**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

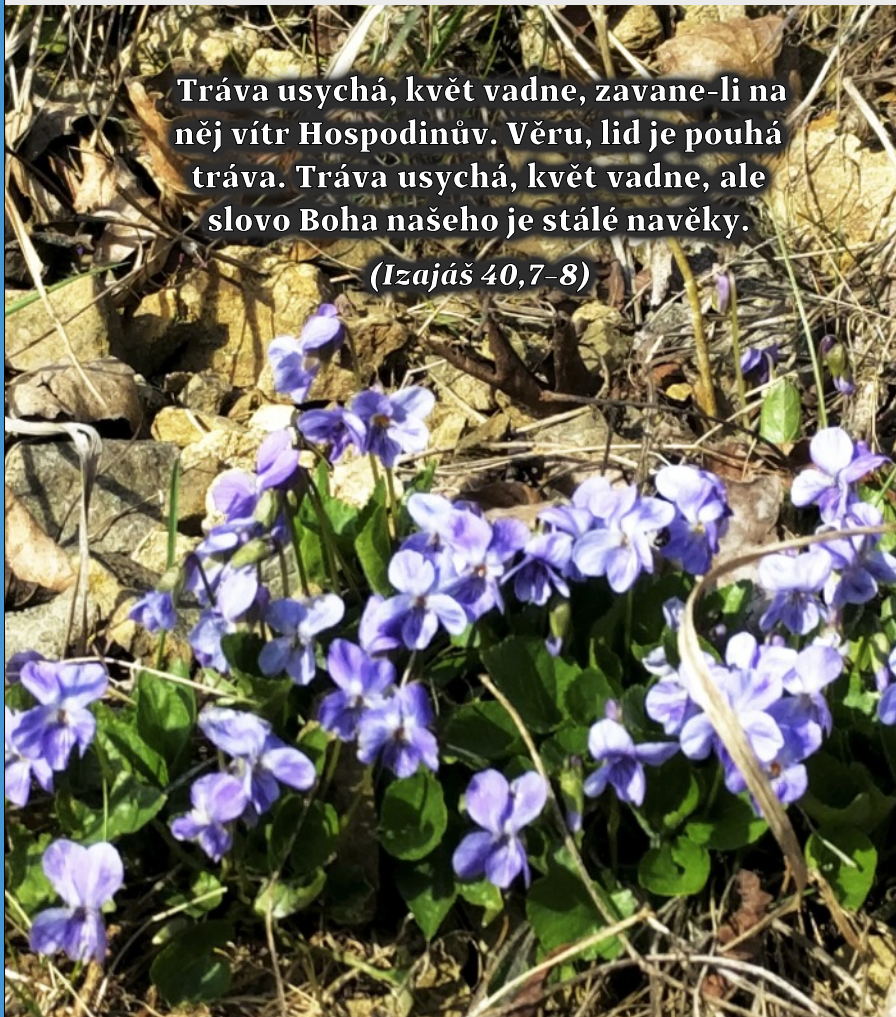
Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na
něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá
tráva. Tráva usychá, květ vadne, ale
slovo Boha našeho je stále navěky.**

(Izajáš 40,7-8)



OBSAH

S vděčnosti	3
O kříži před křížem	5
Ježíš ve Starém zákoně II.	11
Hlavní důvod, proč mládež opouští církev	16
Biblické pojetí člověka a jeho deformace duchem času	19
Jak je to s původem člověka?	28
Dopis čtenáře – Mám Bibli, víc nepotřebuji	30
Mám Bibli – co ještě potřebuji?	31
Ekonomie zítřka: Zadlužení a úspory	35
Dopis čtenáře – křest vodou	40
Dopis věrné čtenářky	41
Historie o těžkých protivenstvích církve české – pohled čtenáře	42
Příklady svatých emocí	45

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-
van Hynek, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pa-
vel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
Číslo 140 vyšlo 5. 5. 2019.
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na titulní straně: redakce
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova
1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

Zimní konference 2020

Konference Zápasu o duši
& Poutníkovy četby

BOŽÍ LÁSKA

Těžké učení o Boží lásce

Bůh je láska

Jaroslav Kernal

Boží láska zjevená v Kristu

Radek Kolařík

Jak se projevuje Boží láska

k lidem

Pavel Steiger

Boží láska k církvi a v církvi

Zdeněk Karásek

Boží láska v životě křesťana

Jan Suchý

Hotel Krystal, Praha

www.hotel-krystal.eu

25. ledna 2020

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6
Telefon: (+420) 222 268 917
Email: zapasodusi@gmail.com
Dobrovolné příspěvky posílejte
příloženou složenkou
nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)
SK108330000002600196560 (SK)

S VDĚČNOSTÍ

Jaroslav Kernal

S vděčností a chválou našemu Pánu vám přinášíme další číslo Zápasu o duši. Tímto číslem náš časopis vstupuje již do čtvrté dekády své existence. Před třiceti lety bylo v Jakartě v Indonésii vytištěno první číslo, které bylo následně nejrůznějšími způsoby rozesláno na adresy do tehdy ještě totalitního socialistického Československa. Pavel a Klára Steigerovi časopisem reagovali na přívaly dopisů, které k nim přicházely od posluchačů křesťanského vysílání za železnou oponou. Tehdy ještě netušili, že za necelý rok železná opona padne a oni stráví přinejmenším další čtvrtstoletí v zemi, kterou kvůli invazi sovětských vojsk opustili.

Bůh má své cesty a své plány pro každého z nás. Já jsem v roce 1989 vůbec netušil, že existuje nějaký Zápas o duši nebo nějaké křesťanské vysílání. Až o deset let později, kdy jsem již byl křesťanem, jsem se poprvé setkal se jménem Pavla a Kláry a s časopisem Zápas o duši. A tehdy mě ani ve snu nenapadlo, že se o dalších deset let později stanu odpovědným redaktorem našeho časopisu.

Bůh ve své prozřetelnosti spojil naše cesty ve chvíli, kdy Pavel s Klárou začali uvažovat o předání štafety ve vydávání časopisu (což mělo být spojené s číslem 99). Začali jsme plánovat pokračování vydavatelské práce, vytvořili jsme redakční radu, jejíž součástí byli (a stále ještě jsou) Pavel s Klárou, a počínaje rokem 2009 začal časopis vycházet pod jejím vedením.

V roce 2010 jsme v Ústí nad Labem uspořádali první, „zkoušební“ konferenci Zápasu o duši. Byla pro nás velkým povzbuzením, proto jsme se rozhodli v pořádání konferencí pokračovat. Od té doby proběhlo ve spolupráci s nakladatelstvím Poutníkova četba dalších devět konferencí. Osm z nich bylo na několika místech v Brně, poslední, letošní, byla v Praze.

Brno jsme na začátku zvolili proto, že je to velký dopravní uzel dostupný jak Čech, tak z Moravy, včetně té severní, kde je mnoho našich čtenářů, tak také ze Slovenska. Nebylo to nejjednodušší pro nás, organizátory konference, protože to kvůli přípravě znamenalo strávit jeden den navíc v Brně. S tím, jak ubývali účastníci ze Slovenska a přibývalo účastníků ze sborů, které Zápas o duši podporují, jsme se nakonec rozhodli uspořádat konferenci v Praze. A minimálně pro následující rok to tak chceme nechat.

Konference jsou pro nás velkým povzbuzením a příležitostí setkat se s těmi, kteří čtou náš časopis a podporují naši práci. Je to příležitost vidět přátele, které jsme dlouho neviděli, setkat se s novými lidmi, z nichž někteří náš časopis vůbec neznají, povzbudit se navzájem tím, jak Bůh jedná v našich životech a strávit čas uctíváním Boha při výkladu jeho Slova.

Chtěl bych vás tímto povzbudit, milí čtenáři, abyste podpořili naši službu také tím, že přijedete na Zimní konferenci. Naprostou většinu čtenářů známe jenom

podle jména, na které časopis posíláme. Je velmi radostné spojit jméno s konkrétní tváří, případně se seznámit více a slyšet o tom, jak Bůh jedná ve vašich životech.

Bez čtenářů by naše práce neměla žádný smysl, bez modliteb a bez finanční podpory bychom ji zase nebyli schopni dělat. Přes trvalý pokles čtenářů jsme nesmírně vděční za každého, kdo časopis otevře a přijme z něj duchovní užitek. Jsme také velmi vděční za všechny vaše dary, které nám posíláte na podporu naší činnosti (přehled hospodaření najdete v tabulce na konci stránky).

V loňském roce jsme z Boží milosti hospodařili s vyrovnaným rozpočtem. Nicméně je zde nezanedbatelná částka, kterou jsme dostali od zahraničního dárce. Kdyby nebylo tohoto štědrého daru, byli bychom hluboko v červených číslech.

Ceny distribučních služeb se pomalu ale jistě šplhají stále výše, a ačkoliv klesá náklad časopisu, za rozesílání časopisu platíme stále více.

Naší filozofií stále zůstává, že časopis chceme poskytovat bezplatně, aby byl dostupný pro opravdu každého, kdokoliv

by o něj měl zájem. Samozřejmě časopis není zdarma, ale je za ním hodně práce, času i financí. Vždy je třeba najít a připravit, případně napsat nebo přeložit kvalitní obsah, zkontrolovat články, vysázet časopis, vytisknout ho, a dostat ke čtenářům. A to je něco, co zadarmo není, ani nemůže být. Kromě toho je zde množství administrativní práce spojené s legislativou a účetnictvím.

Proto jsme opravdu vděční za každý dar, který od čtenářů dostaneme. Snažíme se o to, abychom využívali prostředky, které máme, co nejlépe, a děláme to s vědomím závislosti na Bohu a jeho milosti. Bude-li on chtít, jednoduše stáhne svou ruku a naše služba bude muset skončit. A platí to i opačně – bude-li Pán chtít a uzná-li to v našem případě za vhodné, otevře srdce hladových duší, bude je sytit pomocí našeho časopisu a otevře nám dveře k mnohé další službě v naší zemi, která tak zoufale potřebuje evangelium a zdravé biblické vyučování. Obojí najdete i v tomto – se zpožděním vydaném čísle Zápasu o duši.

Příjmy 2018		Výdaje 2018	
Domácí (ČR)	529.800,- Kč	Tisk časopisu	92.268,- Kč
Slovensko	47.887,- Kč	Distribuce ČR	142.088,- Kč
		Distribuce SR	27.067,- Kč
Zahraněční (mimo SR)	258.354,- Kč	Redakční práce a účetnictví	420.000,- Kč
		Překlady a korektury	54.776,- Kč
		Další výdaje (konference, kancelář, poplatky...)	68.910,- Kč
		Další tiskoviny	12.610,- Kč
Celkem	836.041,- Kč		817.719,- Kč

O KŘÍŽI PŘED KŘÍŽEM (Ž 22,1–32)

Jaroslav Kernal

Když se mluví o Kristově ukřižování, lidé často myslí na jeho strašné fyzické utrpení. Ale je zajímavé, že v Novém zákoně se mnohem více mluví o utrpení, které přichází v souvislosti s křesťanským životem kvůli pronásledování křesťanů pro jejich víru, a mnohem méně se mluví o utrpení Krista. Ježíš mluvil o tom, že bude muset trpět, apoštolové po letnicích vysvětlovali Židům, že Mesiáš musel trpět. Ale evangelisté jsou v popisu ukřižování strozí – mluví o posměchu ze strany spoluodsouzených i od lidí, kteří stáli kolem kříže, mluví o Kristových slovech na kříži, ale nezabývají se Kristovým utrpením. Suše konstatují jeho smrt:

◆ *Ale Ježíš vydal mocný hlas a skončil. (Mk 15,37)*

◆ *Řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu, skončil. (J 19,30)*

Mnohem více se o Kristově utrpení můžeme dovědět ze Starého zákona. Žalm 22 popisuje Kristovo ukřižování. V životě Davida, autora žalmu, budeme jenom těžko hledat nějakou událost, která by ho mohla vést k napsání takových slov. David sice prožil mnoho těžkých věcí, ale v našem žalmu je popis odsouzení a popravy. A to je něco, co nedovedeme spojit s žádnou událostí Davidova života. Nepochybně psal tento žalm na základě nějakého vlastního prožitku, ale je zřejmé, že slova žalmu daleko přesahují Davidův život i zkušenosti. Je to žalm, který cituje Pán Ježíš na kříži a ukazuje nám, že David psal o něm.

I. Temnota kříže (v. 1–22)

◆ *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? (Ž 22,2)*

To jsou Pánova slova, která zvolal těsně před svou smrtí. Když ho přibili na kříž, prosil, aby jim Otec odpustil, protože nevědí, co činí (L 23,34), neví, koho probodli (Za 12,10). Potom mluvil se vzbouřencem, který byl ukřižován spolu s ním, a když se na něj tento vzbouřenec obrátil s prosbou o smilování a prosil ho, aby na něj pamatoval, až přijde do svého království, Ježíš mu odpověděl známými slovy:

◆ *Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji. (L 23,43)*

Pak odevzdal svou matku do péče svého milovaného učedníka Jana (J 19,27). V poledne nastala na tři hodiny tma. Nebeská světla zakryla svou tvář, aby se nemusela dívat na to, jak lidé zabíjejí jednorozenného Syna Božího. Nastala tma jako v Egyptě, když Bůh přišel se svým soudem. Také zde byl beránek i tady tekla jeho krev i on byl zabit, aby se na něj snesl Boží hněv, který jsme měli nést my. A když po třech hodinách znovu přišlo světlo, svět uslyšel z Pánových úst následující čtyři věty – první z nich je citátem z našeho žalmu:

◆ *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? (Mk 15,34)*

Ježíš citoval slova Žalmu, ale lidé to nechápali. Místo toho se mu vysmívali, že volá Elijáše, a říkali, že si počkají, jestli ho Eliáš přijde sundat z kříže. Ale Ježíš pro-

žíval přesně to, o čem mluví tento žalm. Jednorozený Syn, který byl v náručí Otcově, se ponížil a stal se člověkem. On, který od věčnosti přebýval v dokonalém spojení s Bohem, musel nyní v lidském těle zápasit o tento nepřerušovaný vztah s Otcem. Od svého mládí měl vždycky na mysli vše, co se týkalo jeho Otce, vždycky miloval svého Otce z celého svého srdce, z celé své mysli, celou svou duší a ze vši své síly. Nikdy nepřestal milovat svého Otce a vždycky to dělal na sto procent. Nepolevil ani na okamžik. I když byl v lidském těle, které podléhalo slabostem, vždy byl i jako člověk v dokonalém obecenství s Otcem. A vždycky pamatoval na důvod svého příchodu – věděl, že jeho cílem není na prvním místě dát nám příklad dokonalého lidství a harmonického vztahu s Bohem; jeho cílem bylo na lidském těle potrestat hřích, dát sebe sama jako zástupnou vykupující oběť, která uspokojí Boží hněv. Už Josefovi anděl řekl:

◆ *[Marie] Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. (Mt 1,21)*

◆ *On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hřichu. (Tt 2,14)*

Proto se Ježíš narodil, proto se stal člověkem, proto byla jeho tvář upřena k Jeruzalému (L 9,53). Proto byl nyní na kříži, proto noc předtím volal v modlitbě v Getsemanské zahradě k Otcovi, jestli je to možné, aby ho minul tento kalich. Ježíš věděl, proč přišel. Nyní musel jako člověk – a musíme zdůraznit, že jako člověk, zaplatit za hříchy svého lidu. A nyní přichází chvíle, kdy Ježíš v úzkostech volá: „Bože můj, Bože

můj, proč jsi mě opustil?“ Jeho srdce je naplněno úzkostí, ale zároveň se cele spoléhá na Boží slovo. Z hloubi jeho nitra vychází Žalm 22. Ježíš si připomíná veliké Boží skutky:

◆ *Bože můj, volám ve dne, a neodpovíš, nemohu se ztišit ani v noci. Ty jsi ten Svätý, jenž trůní obklopen chválami Izraele. Otcové naši doufali v tebe, doufali, tys jim dal vyváznout. Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni. (Ž 22,3–6)*

A stejně jako jeho tělesní předkové úpěli k Bohu, také Ježíš volá k Bohu. Úpí a doufá. Přestože je na kříži, oslavuje Boha a připomíná si jeho svatost, jeho vyvýšenost a vládu, jeho svrchovanost. V hodině své smrti, která se tak rychle přiblížila, skládá svou naději v Boha.

◆ *Já však jsem červ a ne člověk, potupa lidství, povrhel lidu. Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potrášají hlavou: „Svěř to Hospodinu!“ „Ať mu dá vyváznout, ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil!“ (Ž 22,7–9)*

V noci před ukřížováním Ježíše zajali, vyslyšeli ho, vysmáli se mu, ti nejváženější muži tehdejšího Izraele ho bili do tváře a plivali na něj. Vyslyšal ho Herodes i Pilát a nakonec ho vydali vojákům, kteří si z něj udělali svou loutku. Zbičovali ho římskými důtkami, které měly několik řemíneků, v nichž byly zasazeny úlomky kostí a kamenů, aby způsobily co největší bolest a zranění. Potom Ježíše oblékli do purpurového pláště – to byla královská barva, na hlavu mu dali trnovou korunu. Nejspíš byla spletena z nějakého druhu

akácie s trny dlouhými kolem deseti centimetrů a bili ho přes hlavu holí. Potom musel nést svůj kříž na Golgotu.

Nyní visí nahý, zkrvavený, roztrhaný, vyčerpaný a odloučený od Boha na kříži. „Červ, potupa lidství, povrhl lidu.“ Když ho vojáci vyvedli na nádvoří a Pilát ho spatřil, řekl: „Hle, člověk!“ Ať už to byl výraz zděšení nebo posměchu, ukazuje nám, v jak hrozném stavu Pán byl. A kolem kříže se shromáždili zákoníci, velekněží a farizeové a posmívali se mu:

◆ *Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Je král izraelský – ať nyní sestoupí s kříže a uvěříme v něho! Spolehl se na Boha, ať ho vysvobodí, stojí-li o něj. Vždyť řekl: „Jsem Boží Syn!“ (Mt 27,42–43)*

Jaké rouhání! Jaká potupa! Ale pohledte na Pána, kam upíná svůj pohled!

◆ *Ty jsi mě vyvedl z života matky, chovals mě v bezpečí u jejích prsou. Na tebe jsem odkázán už z lůna, z života mé matky ty jsi můj Bůh. Nebuď mi vzdálen, blízko je soužení, na pomoc nikoho nemám! (Ž 22,10–12)*

Znovu se Pán Ježíš obrací k Otci. I když je opuštěn a nese trest za náš hřích, stále zůstává ve svatosti a v dokonalé důvěře v Otce. Není jako Jób, který si zoufal a nakonec se ocitl na samotné hraně rouhání. Není jako my – většina z nás ani náznakem nezakouší utrpení, jaké musel zakoušet náš Pán, když byl oddělen od Otce, a přesto si každou chvíli zoufáme a nepřipomínáme si Boží zaslíbení, Boží věrnost, Boží dobrotu, Boží blízkost. Podívejte se na velekněže naší víry, na Ježíše:

◆ *Množství býků mě kruhem svírá, bášanští tuři mě obstoupili. Rozevírají na mě tlamu jak řvoucí lev, když trhá kórist. Rozlívám se jako voda, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru. Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru. Vrháš mě do prachu smrti! (Ž 22,13–16)*

Jeho blízcí se rozutekli, nejbližší ho zradili, nepřátelé ho obstoupili. Deset století před ukřížováním Pána David přesně popsal Kristovo utrpení na kříži, jeho osamocení i jeho bolest. Obstoupili ho, aby se mu rouhali a posmívali. Kolemjdoucí potřásali hlavou, jeho Otec ho opustil, jeho kosti se mu uvolňovaly. Krok za krokem se blížil Boží nepřítel, smrt. Dábel, který vládne smrti, se začínal radovat, protože si myslel, že dosáhl svého.

◆ *Smečka psů mě kruhem svírá, zlovolná tlupa mě obklíčuje; sápour se jako lev na mé ruce a nohy, mohu si spočítat všechny své kosti. Pasou se na mně svým zrakem. (Ž 22,17–18)*

Závěr sedmnáctého verše je možné číst i jinak: „Ruce i nohy mi probodli“ (B21). Když Židé ve druhém století před Kristem překládali Starý zákon do řečtiny (Septuaginta), přeložili tento verš právě takto – „zprobíjeli ruce mé i nohy mé“ (BK). Po svém zmrtyvýchvstání přišel Ježíš za svými učedníky, ale jeden z nich, Tomáš, s nimi nebyl. Když mu ostatní vyprávěli o vzkříšení Pána, řekl, že neuvěří, dokud nevloží svůj prst do jeho ran na rukou a svou ruku do jeho boku, který byl proboden kopím setníka. Potom se Ježíš ukázal znovu:

- ◆ *Řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ (J 20,27)*

Jeho ruce i nohy probili skrz naskrz. Sevřeli ho, takže nemohl uniknout, pověsili na kříž u hlavní cesty do Jeruzaléma, takže každý kolemjdoucí mohl vidět toho, kterého probodli. A když ho viděli, potřásali hlavou a páslí se na něm svým zrakem. Jan také zapsal, jak se naplnil další verš žalmu:

- ◆ *Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv. (Ž 22,19)*

Jeho oblečení si rozdělili na čtyři díly, ale spodní šat, který byl utkán z jednoho kusu látky, nechtěli zničit, proto o něj vojáci pod křížem losovali. V tu chvíli netušili, že naplňují slova žalmu. Ale když bylo dokonáno a když Ježíš zemřel, setník, který byl svědkem Ježíšovy smrti, velebil Boha a vyznal, že ten muž byl spravedlivý a že to byl Boží Syn (Mk 15,39; L 23,47). Celé drama zde vrcholí Ježíšovým zvoláním: „Je dokonáno“ (J 19,30). Do konce jeho života zbývají poslední okamžiky. A on se znovu obrací k Bohu:

- ◆ *Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc! Vysvobod' mou duši od meče, chraň jediné, co mám, před psí tlapou; zachraň mě ze lví tlamy, před rohy jednorožců! (Ž 22,20–22)*

Lukáš zapsal slova důvěry, s nimiž se Ježíš obrací k Otci, který se nyní odvrátil a nechal na svého milovaného Syna dopadnout veškerou závažnost svého věčného hněvu.

- ◆ *Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha. (L 23,46)*

To jsou poslední Ježíšova slova na kříži. A v Žalmu 22 jsme na samotném vrcholu, kdy ve verši 22 dochází ke zlomu:

- ◆ *A tys mi odpověděl. (Ž 22,22)*

Bůh odpověděl. Jak? Ježíš zemřel. Naklonil hlavu a skončil. Bůh odpověděl na jeho volání, ale nevysvobodil jeho duši ze lví tlamy – vydal ji napospas děsivé smrti. Mzda hříchu, smrt, dopadla s ničivou silou na toho, který je vzkříšení i život. Věčný Boží Syn vzal na své tělo věčný Boží hněv. Všechna síla a moc Boží svatosti, která by měla být obrácena proti každému hříchu Božích vyvolených, nyní dopadla na Božího Syna. To byla první Boží odpověď.

- ◆ *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal. (Ř 8,32)*
- Na kříži Golgoty Ježíš zemřel. Byl sňat z kříže a položen do blízkého hrobu boháče. Zemřel a byl pohřben. Ale podívejme se na další odpověď Boží:

II. Vítězství kříže (v. 23–32)

Ježíš zaplatil za naše hříchy svou smrtí, ale nezůstal v zajetí smrti. Smrt jej nemohla udržet ve své moci. Třetího dne slavně vstal z mrtvých! Na krátký okamžik se smrt i její říše zaradovaly, že Ježíš zemřel. Ale hned vzápětí to byl právě Kristus, který oslavil vítězství. Bůh:

- ◆ *Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. (Ko 2,14–15)*

Už na kříži slavil Kristus své vítězství. I když to vypadalo jako definitivní prohra, kříž znamenal vítězství. Jednoznačné, jasné a konečné. Pán na kříži zvítězil. Své vítězství potvrdil třetího dne, kdy se vymanil z moci smrti a slavně vstal z mrtvých. To je evangelium, dobrá zpráva o našem spasení. O Kristově vítězství hovoří druhá polovina Žalmu 22, druhá odpočívka Boží na volání poníženého srdce.

◆ *O tvém jménu budu vyprávět svým bratřím, ve shromáždění tě budu chválit. Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, všichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, žij před ním v bázni! (Ž 22,23–24)*

Celá scéna se naprosto mění. Do verše 22 byl Ježíš obklopen nepřáteli, kteří rvali jeho tělo a snažili se ho zabít. Nyní je obklopen bratry a ve shromáždění chválí Hospodina. Před ukřižováním se Ježíš ukazoval veřejně a mezi ním a kněžími narůstal tlak, který vedl k jeho ukřižování. Po vzkříšení se dává poznat jenom bratřím. Ukázal se nejprve Petrovi, potom Dvanácti, potom pěti stům bratřím a nakonec, jako posledním, se ukázal Pavlovi (1K 15,5–8). Potom, co Kristus vstal, už ho nenajdeme uprostřed nepřátel. Jeho nepřátelé proti němu sice stále bojují, ale už se ho nesnaží zlikvidovat přímo, protože se s ním nikdy nesetkali. Snaží se šířit lež, že učedníci ukradli jeho tělo, snaží se zakázat učedníkům kázání Krista, snaží se odstranit pohoršení, kterým je kříž, snaží se pronásledovat jeho církve, ale proti Kristu samotnému už nic udělat nemohou. Vzkříšený Pán přebývá jenom uprostřed svých

bratří. A až se jednoho dne tělesně vrátí na tuto zem, nebude zůstat mezi svévolníky, ale vyhledá je jednou provždy. Přejde jako válečník a soudce, rozdrtí své nepřátele a zničí je v plameni ohně. Už není důvod, proč by měl zůstat uprostřed svévolníků. On je svatý a nikdo, kdo není jako on; kdo nemá podíl na jeho svatosti, nemůže obstát v jeho přítomnosti.

◆ *Nepohrdl poníženým, v opovržení ho neměl. Když trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyšel, když k němu o pomoc volal. Od tebe vzejde mi chvála ve velikém shromáždění. Své sliby splním před těmi, kdo se ho bojí. (Ž 22,25–26)*

Za těmi slovy máme vidět Kristovo dílo popsané v první části Žalmu 22, která mluví o vykupujícím díle kříže. On je věrný. Vysvobodil svůj lid z otroctví hříchu, smrti i ďábla. Na kříži byl vyvýšen a Bůh sám ho oslavil. Nyní je Kristus oslavován v shromáždění svatých, kteří s nadějí vyhlížejí na naplnění slibu, který jim dal – že se vrátí pro svůj lid a uvede nás jako svou milovanou nevěstu do své slávy. Uvede nás do příbytků, které připravuje, uvede nás do své věčné přítomnosti, kdy už budeme navždy s ním a budeme se radovat z jeho dobroty, z jeho lásky, budeme obdivovat jeho dílo, kterému budeme rozumět mnohem více a mnohem hlouběji, než jak jsme mu schopni porozumět nyní. Podívejte se do Písma, do našeho textu, jak popisuje slavnou budoucnost Božího lidu:

◆ *Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho*

vůli dotazují. Vaše srdce bude žít navždy. Rozpomenou se a navrátí se k Hospodinu všechny dálavy země. Tobě se budou klanět všechny čeledi pronárodů. (Ž 22,27–28)

Každý z nás musí vyřešit jenom jednu zásadní otázku – totiž zda patří do Božího lidu či nikoliv. Zda má nové srdce, které bude žít navždy, zda se narodil duchovně, byl zapečetěn Duchem svatým a má život věčný. Jak zjistíme odpověď? Je to velmi prosté. Každý, kdo věří v Ježíše Krista, v toho, o kterém dnes mluvíme, bude spasen. Boží slovo prohlašuje, že:

- ◆ *Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)*

Patříte mezi ty, kdo věří v Syna? Spoléháte se cele jenom na jeho zásluhy? Spoléháte se na jeho dílo? Potom Bůh sám v Bibli říká, že máte život věčný. Ale pokud nevěříte v Krista, potom jste ve společenství těch, o nichž jsme četli v první části Žalmu 22 – smečka psů, která obklíčuje Spasitele a chce ho roztrhat, tlupa vzbouřenců, která se odmítá podřídit svému právoplatnému vládci. Všichni jsme takoví byli. Ale dali jsme se obmýt, jak říká Písmo. Prosili jsme Boha o milost, prosili jsme ho, aby zachránil naši duši a vysvobodil nás – a on odpověděl.

- ◆ *Vždyť Hospodinu náleží kralovat, i nad pronárody vládnout. (Ž 22,29)*

Bůh je svrchovaný Pán. On kraluje. V Kristu vládne nad všemi národy, protože jemu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Jemu patří celá

země, patří mu celý vesmír, patří mu celý duchovní svět a všechno je podřízeno jeho vládě. A i když se část tohoto světa – jak viditelného, tak neviditelného – stále vzpírá jeho vládě v marné a hloupé víře, že by se to mohlo obejít i bez Boha, nezadržitelně se blíží den, kdy se každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – skloní před Pánem a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,10–11).

- ◆ *Všichni tuční v zemi, ti, kdo jedli a kdo se klaněli, všichni, kteří sestupují v prach, musí před ním padnout na kolena; a jejich duše si život nezachová. (Ž 22,30)*

Zde se nemluví o těch, kteří se bojí Hospodina, jako ve v. 24, ale jde o vzpurníky, o lidi, kteří nepotřebují Boha, kteří se klanějí kdečemu a především sami sobě. Ti všichni budou muset před ním padnout na kolena. Ti všichni budou pokořeni, až jejich duše sestoupí v prach. Těm všem Bůh jednoho dne řekne totéž, co řekl Pán na adresu muže, kterému se mnoho urodilo a on si řekl, že zboří staré stodoly a místo nich postaví nové – a bude si klidně žít. Pán mu řekl: „Blázne!“ Ještě této noci si vyžádají tvou duši a nic z toho, v co skládáš svou naději, si nevezmeš s sebou. Jejich duše si život nezachová. Hospodin kraluje. A přikazuje všem lidem na celém světě, aby činili pokání a věřili v toho, kterého poslal, v Ježíše Krista. Bůh bude soudit celý svět skrze Krista, proto nyní přikazuje všem lidem, aby litovali svých hříchů, aby činili pokání a věřili v Krista.

- ◆ *Potomstvo bude mu sloužit. O Panovníku budou vyprávět dalšímu poko-*

lení, to přijde a bude hlásat jeho spravedlnost lidu, který se zrodí: „To učinil on!“ (Ž 22,31–32)

Evangelium se bude šířit do celého světa – evangelium o Boží svrchovanosti, které vydává svědectví, že všechno učinil on, Bůh sám. Jedině to je evangelium o spasení z milosti. Jakékoliv jiné evangelium, které připouští, že se také člověk musí přičinit, rozhodnout, zasloužit nebo cokoli jiného, je falešné evangelium. Znovuzrození budou hlásat jeho spravedlnost, která je z pouhé víry v samotného Krista, a budou hlásat evangelium z pokolení na pokolení.

Je to evangelium o Ježíši Kristu. Bez něj evangelium není evangeliem. Evangelium nelze odtrhnout od Krista. Vždyť evangelium je dobrá zpráva o tom, co učinil Bůh. Jak Bůh poslal svého jednorozeného Syna, aby se stal člověkem a aby na lidském těle zaplatil za hříchy vyvolených. Jak se veliký král stal služebníkem, ponížil se až na smrt, aby získal ty, které mu Otec daroval

před založením světa. Přišel ve stanovený čas, narodil se z ženy a stal se smírnou obětí pro nás, kteří věříme v jeho jméno.

O tomto Spasiteli píše David v Žalmu 22. Mluví o jeho utrpení, o jeho ukřižování i o jeho slávě. David ukazuje na Mesiáše, který bude trpět, ale také kralovat. David, stejně jako celé Písmo, mluví o Ježíši Kristu. Jak s tím naložíte? Co uděláte se zprávou evangelia?

Chtěl bych vás povzbudit, abyste se směle postavili na evangelium, abyste s radostí uctívali Krista, abyste v bázni skrze Krista přistupovali k Bohu a abyste s pokorou v srdci dál šířili evangelium a hlásali jeho spravedlnost. Křesťané, Bůh vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, učinil z vás svůj lid, své svědky, jak tomuto pokolení, tak i tomu, které se zrodí. Kéž jste věrnými svědky. Kéž vaše světlo svítí jasně v tomto národě, který je ponořený do tmy. Buďte tím, čím vás učinil Kristus – solí země a světlem světa.

JEŽÍŠ VE STARÉM ZÁKONĚ II.

Rick Phillips

Ježíš a Jozue

Většina křesťanských dětí ví, že „Jozue porazil Jericho, Jericho, Jericho ... a hradby padají“. A to je pravda! Jozue vedl Izrael k tomu, aby poslouchal Boží příkázání, takže když kněží zatroubili na polnice, začali lidé křičet a „hradby se zhroutily“ (Joz 6,20). Jak veliký je náš Bůh, který strhl hradby Jericha a dal svému lidu zaslíbenou zem!

Kdybychom se však zeptali Jozua na pád Jericha, nemyslím si, že by to považoval za největší moment svého života. Roky předtím, když ještě Izrael vedl Mojžíš, byl Jozue jedním z dvanácti vyzvědačů poslaných do země Kanaan, aby ji prozkoumali. Když se deset z dvanácti špiónů vrátilo se strachem a říkali, že jsou Kenaanci příliš silní, byl Jozue jedním ze dvou zvěďů, kteří věřili v Hospodina. Jo-

zue řekl lidem, že i když je nepřítel velmi silný, Bůh je ještě silnější: „Jestliže nám Hospodin bude přát, uvede nás do této země a dá nám ji... Nechtějte se přece bouřit proti Hospodinu...“ (Nu 14,8–9). Díky své víře v Boží slovo se stal jedním ze dvou mužů z generace Izraele, kteří opustili Egypt (Káleb byl ten druhý) a kterým Bůh dovolil, aby vstoupili do zaslíbené země. Jak velký den to byl pro Jozua, když důvěřoval Hospodinu a vyzýval všechny lidi, aby mu také věřili!

Jozue měl ještě jeden skvělý den, když konečně dovedl izraelský lid přes řeku Jordán do zaslíbené země. Čekali a bloudili tak dlouho – čtyřicet let! A nyní Bůh vykonal pro Jozueho stejný zázrak, jaký vykonal pro Mojžíše při průchodu Rudým mořem. Vody Jordánu se rozdělily a Izrael přešel po suché zemi (Joz 3,16–17)! Byl to tak veliký den, že Jozue přikázal každému kmeni, aby vzali velký kámen z řeky, a nechal z nich postavit pamětní val, aby si budoucí generace připomínaly veliký den, kdy Izrael překročil Jordán a vstoupil do zaslíbené země (Joz 4,21–22).

Ani to ale nebyl Jozuův největší den. Poté, co Izrael přešel přes Jordán, řekl Bůh celému Izraeli, aby se shromáždili k jeho uctívání. To byla už druhá generace Izraelců od vyjití z Egypta při exodu. Ta první zemřela na poušti. Muži této generace nebyli obřezáni. Obřízka byla znamením Boží smlouvy s jeho lidem, mužská předkožka byla odříznuta na znamení posvěcení, oddělení jejich těla od hříchu. Jak veliký to byl pro Jozua den, kdy byli

všichni muži zasvěceni Hospodinově smlouvě! Pro křesťany znamená křest to samé co obřízka, avšak my si připomínáme Ježíšovu oběť za naše hříchy (Ko 2,11–12). Je to velký den, když jsou dospělí nebo děti obrácení ke křesťanské víře pokřtěni, a tak se stávají součástí smluvního Božího lidu! Poté, co byli muži obřezáni, slavil celý národ Hod beránka – jejich první společné jídlo v Kenaanu bylo pohledem zpět s díky za to, jak je krev beránka zachránila před andělem smrti (Ex 12,27). Když slaví křesťané večeři Páně v církvi, hledí zpět na pravého Božího Beránka, který snímá náš hřích – Ježíše Krista. Jak veliký je to vždycky den, když se sejdem u stolu Ježíše Krista!

Ale ani to nebyl největší Jozuův den. Ten nastal poté, co se on a Izrael posvětil – oddělil – pro Hospodina, to byl Jozuův největší zážitek. Procházel se blízko Jericha, když „naproti němu stojí muž a má v ruce tasený meč“ (Joz 5,13). Jozue si byl jistý, že je to božský bojovník, a tak se zeptal, jestli je pro nebo proti Izraeli. Muž mu řekl: „Jsem velitel Hospodinova zastupu, právě jsem přišel.‘ I padl Jozue tváří k zemi, klaněl se...“ (Joz 5,14). Jozue se ocitl v přítomnosti Pána Ježíše Krista při jednom z jeho navštívení Božího lidu před vtělením. Ježíš přišel, aby Jozuovi připomněl, že jde osobně vést armády andělů, a proto zdi Jericha padly.

Jak veliký den, opravdu jeho největší, když si Jozue sundal opánky z nohou – stejně jako Mojžíš u hořícího keře – a klaněl se Pánu Ježíši v přítomnosti jeho slávy. Ježíš je Spasitel, který bojuje i naše bit-

vy. Proto se narodil v Betlémě, a my to oslavujeme o Vánocích. Největší bitva, kterou Ježíš vyhrál, nebyl pád Jericha, ale jeho vítězství nad hříchem, když za nás zemřel na kříži. Stejně jako Jozuovým největším dnem bylo, když se setkal s Ježíšem Kristem, naším největším dnem je, když uvěříme v Ježíše a v odpuštění všech našich hříchů. Pak máme velký den každý týden, když vcházíme do Ježíšovy přítomnosti a klaníme se Bohu skrze víru v jeho Syna. Navíc, Ježíš řídí všechny legie andělů, a tak může přemocit naše nepřátele! K tomu ještě Ježíš přikazuje Boží spravedlnosti, aby odpustila naše hříchy skrze víru v jeho krev. Ti z nás, kdo v něho věří, kdo byli pokřtěni do jeho církve, kdo se scházejí u jeho stolu a kdo slouží jako vojáci v jeho věci, mohou stejně jako Jozue vědět, že korouhví armády našeho velitele je Boží láska ke všemu jeho lidu.

Ježíš a Jákob

Když přemýšlíme o Ježíši a jeho zjeveních ve Starém zákoně, poslední věcí, kterou bychom od něho očekávali, je, že bude zápasit. A on přitom zápasil s patriarchou Jákobem! Jákob se ocitl mezi mlýnskými kameny. Právě obral svého tchána Lába na o jeho nejlepší stáda. Na útěku čelil svému bratru Ezauovi, kterého již dříve připravil o rodinné smluvní požehnání. Jákob byl v pasti, a to kvůli svým potměšilým způsobům.

Věren své povaze vymyslel Jákob plán plný intrik. Pošle svému bratrovi dary, a získá si tak jeho přízeň. A tak nejprve poslal své kozy, potom ovce, velbloudy,

krávy a osly. Všechna zvířata byla pryč, a tak Jákob odeslal i své ženy, a dokonce své děti (Gn 32,13–23). Od Ezaua a jeho 400 bojovníků stále nedorazily žádné zprávy ohledně uvítání. Nyní byl Jákob u potoka sám a tma padala. Můžeme si představit, jak Jákob bojoval se svými strachy, snažil se vymyslet záchranný plán, dokud nepřišel Ježíš a nezačal místo toho s Jákobem bojovat on.

Ježíš přišel jako odpověď na Jákobovu vlastní modlitbu. Jákob byl tak zoufalý, že volal k Hospodinu o pomoc: „Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine,“ modlil se. „Vytrhni mě prosím z ruky mého bratra, z ruky Ezauovy, neboť se ho bojím...“ (Gn 32,9–11). Z Bible víme, že Bůh vždy slyší modlitby svého lidu a na tyto prosby o pomoc odpovídá (viz L 11,9). Avšak někdy nám Bůh dává to, co opravdu potřebujeme, a ne to, co si myslíme, že potřebujeme. Ježíš přišel proto, aby se setkal s Jákobem. Jákob skutečně potřeboval odevzdat sám sebe Hospodinu – nejen své kozy, osly a děti. Potřeboval být zachráněn od svého hříchu a Ježíš je Spasitel, který přichází z nebe, aby dal spasení hříšníkům. Víme, že to byl Ježíš, tedy druhá osoba Trojice, která se bude později jmenovat Ježíš, kdo se té noci objevil, protože Jákob řekl, že viděl „Boha tváří v tvář“ (Gn 32,31).

Připomeňme si, co se stalo: „... a tu s ním kdosi zápolil, dokud nezvešla jitřenka“ (Gn 32,25). Zatímco Jákob bojoval se svým mozkiem a hledal nějaký plán, objevila se Boží Osoba a zmocnila se ho. Jákob s ním zápolil po celou noc. Nako-

nec mu Pán „poranil při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil“ (Gn 32,26). Ježíš chtěl potom od Jáкова odejít, ale ten se ho držel. Řekl mu: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš“ (Gn 32,27). To přesně Pán chtěl, a tak požehnal Jákovovi novým jménem: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls“ (Gn 32,29).

Co přesně se té noci stalo? Bůh chtěl, aby Jákob přestal bojovat ve své vlastní síle za věci, které chtěl, a místo toho se spolehl na Boha a jeho požehnání. Není to lekce, kterou se potřebujeme také naučit? Existují věci, po kterých naše srdce touží, protože jsme si jisti, že je musíme mít. Pro děti o Vánocích to může být určitá hračka nebo počítačová hra. Pro starší křesťany to může být vztah nebo práce. Usilujeme o tyto věci, protože chceme být v bezpečí a šťastní, takže si jako Jákob plánujeme, jak ty věci získat. Nemusíme ani hřešit, ale stále spoléháme na vlastní způsob, jak se k těm věcem dostat. Bůh však chce, abychom dali ruce pryč od věcí, které chceme, a vztáhli je k Ježíši. Bůh nám obstará vše, co potřebujeme. Bůh rozhodne, jak nám požehná. Je v pořádku, že se snažíme získat dobré věci, ale Bůh chce, aby naše srdce spočívalo v jeho milosti. Když se tedy k němu modlíme o pomoc, neměli bychom se vzdát jen svých ovcí a oslů, abych tak řekl, ale měli bychom se vzdát svých nadějí, a dokonce sebe samých a odevzdat vše do Božích rukou. Měli bychom nechat Boha, aby byl tím, kdo určuje, jak nám požehná, protože víme, že jeho cesty jsou ty nejlepší.

A pak nám někdy Bůh nedává jen to, co chce on, ale také to, co chceme my, jestliže jsme to nejdříve vložili do jeho rukou. To se stalo i Jákovovi, protože Bůh obnovil jeho vztah s Ezauem.

Když Bůh změnil Jákovovo jméno na Izrael, řekl tím, že z něho bude nový člověk. „Jákob“ znamenal „Úskočný“, ale on už tak nebude žít. Bude žít jako Izrael – tak se jmenuje člověk, který důvěřoval Bohu, a i když zápasil s Bohem na modlitbách, zvítězil. Jákob o svém setkání s Kristem před vtělením řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život“ (Gn 32,31). Když se ve víře díváme o Vánocích na Ježíše, díváme se na Jákovova Spasitele, Pána, který chce, abychom se mu ve víře cele odevzdali.

Všimli jste si na Jákovovi jedné poslední věci? Opustil to místo „v kyčli... chromý“ (Gn 32,32). Bůh mu to dal jako připomínku, aby přestal uchvacovat a nadále důvěřoval Hospodinu. Někdy přináší Bůh do našich životů bolestivé věci, abychom k němu opět vztáhli ruce, a je možné, že někdy budeme i trochu kulhat. Ale když se naučíme opravdově odevzdávat Kristu a dovolíme mu, aby rozhodoval o způsobu, jakým nám požehná, bude to stát i za kulhání. Při našich přípravách na Vánoce si připomínáme, že i když se nám Boží cesty zdají těžké, Bůh nám skutečně dává své nejlepší. Bůh v pravý čas poslal Ježíše, který se narodil v jeslích, aby nám přinesl spasení. A správným způsobem a v pravý čas nám dá věci, které skutečně potřebuje každý, kdo se ho drží a modlí se: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš“ (Gn 32,27).

Ježíš a Izajáš

Jedna z našich vánočních koled říká, že se Ježíš „narodil jako dítě, přestože byl Králem“. Jak velice Boží lid potřeboval krále, aby ho vysvobodil z jeho hříchů! Bůh slíbil Davidovi trůn, který bude trvat navěky (2S 7,13), ale ten trůn byl po mnoho let prázdný. Davidův rod byl jako poražený strom, avšak v zemi zůstal pařez. Izajáš předpověděl, že „vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce“ (Iz 11,1). Tak zní Izajášův vánoční slib: potomek Davida nečekaně povstane, aby vládl v síle a moci Boží ke spasení.

Pro tento slib dokazují Ježíšovy rodokmeny v Matoušově a Lukášově evangeliu, že se narodil v linii krále Davida. Ježíšův rodokmen je uveden ze strany jeho otce, a Josef, který ho adoptoval jako svého vlastního, byl „syn Davidův“ (Mt 1,20, viz také L 2,4). Tímto způsobem Ježíš splňoval kvalifikaci pro to, co Izajáš předpověděl: „Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn... Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království“ (Iz 9,5–6). Když se Ježíš narodil, byl Davidův dům skutečně jako poražený strom, nezbylo z něho nic než pařez. Avšak jak veliký bude Král, který povstane z královského rodu!

Jak ale mohl Izajáš vědět, že se Ježíš narodí jako pravý Král Božího lidu? Odpověď je, že Izajáš viděl Ježíše sedícího na trůnu ve slávě jakožto Zachránce z hřichu!

Kolem roku 740 př. n. l. vešel mladý kněz jménem Izajáš do chrámu. Byl smutný a bál se, protože král Azarjáš po 52 le-

tech kralování v Judsku zemřel. Představte si, že celý svůj život žijete pod nadvládou jednoho krále, který kraloval už celá desetiletí předtím, než jste se narodili, a nyní je mrtev! Co bude s Božím lidem? Bůh odpověděl tím, že Izajášovi ukázal, že skutečným Králem je Ježíš, který je Králem navěky, a to pro naše spasení. Izajáš 6,1 říká: „Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vzorném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám.“ Víme, že to byl Ježíš, protože apoštol Jan řekl o Ježíši, že Izajáš „viděl jeho slávu a mluvil o něm“. Když vešel Izajáš do chrámu a uviděl Panovníka na trůnu coby krále navěky, viděl Ježíše v jeho slávě!

Izajášova vize Ježíše nám při přípravách na oslavu Vánoc říká o Pánu tři věci. Za prvé, Ježíš je slavný král, jenž jediný je svrchovaný nade vším. Izajáš píše: „Spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vzorném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám“ (Iz 6,1). Ježíš byl před ním zvýšen a jeho slavné roucho vyplňovalo všechno kolem, takže tam, kde byl on, nebylo místo pro nikoho jiného. Je tedy zřejmé, že Ježíš coby Král vládne sám a jeho sláva naplňuje všechno. Izajáš také viděl serafy. Toto slovo znamená „planoucí“ a označuje slavné anděly, kteří slouží v Boží přítomnosti. Každý měl šest křídel: dvě jim zakrývala nohy, což ukazovalo na pokoru před Ježíšem, dvě byla k létání, ukazovala jejich připravenost sloužit mu, a dvě zakrývala jejich obličej, protože i tato úchvatně slavná stvoření nemohou snést pohled na plnou slávu Ježíšovy vznešenosti (Iz 6,2). Jak slavný Král je Ježíš!

Za druhé, Izajáš viděl, že Ježíš je svatý Král, takže všechen hřích bude v jeho přítomnosti odhalen. Proto před ním andělé volali: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ A i když byl Izajáš zbožný muž, byl před Ježíšem usvědčen z hříchu, a to ho zcela přemohlo: „I řekl jsem: ‚Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů‘“ (Iz 6,5). Věděli jste, že kdyby vám Ježíš ukázal svou vlastní dokonalou svatost, také byste se před ním zhroutili kvůli svým hříchům? Je nádherné, že Bůh nám dal Krále, který je dokonale svatý. Ježíš si opravdu zaslouhuje vládnout navěky.

Za třetí, a to je nejkrásnější, Izajáš spatřil, že Ježíš je laskavý Král, který zachraňuje svůj lid z hříchu. Izajáš se třásl v přítomnosti svatého Boha, protože byl hříšník. Ale jeden z andělů vzal „žhavý uhlík ... z oltáře“ a dotkl se jím Izajášových rtů. Řekl: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen“ (Iz 6,6–7). Oltář byl tam, kde se pálily oběti za hřích před Hospodinem – byl to symbol kříže, kde Ježíš sám zemře za naše hříchy.

A tak je tento slavný a svatý Král také Zachránce těch, kdo přicházejí, aby došli odpuštění! To je Král, kterého Izrael potřeboval a který se narodil v betlémských jeslích. Když slavíme Vánoce, děkujeme Bohu za jeho vlastního Syna, slavného a svatého Krále, který nás zachraňuje od našeho hříchu tím, že za nás dal svůj vlastní život! Proto se ve vánoční koledě radostně zpívá: „Přijď, dlouho očekávaný Ježíši, zrozený k osvobození svého lidu, z našich strachů a hříchů vyveď nás, dej, ať v tobě spočineme.“

O Izajášově setkání s Ježíšem zmíním ještě poslední věc. K této vizi došlo, když se stal Izajáš prorokem, protože chtěl sloužit Králi, který mu odpustil hříchy. Když uslyšel Boha říkat: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ Izajáš odpověděl: „Hle, zde jsem, pošli mne“ (Iz 6,8). Tím prorok ukázal, jak můžeme Ježíše o Vánocích tohoto roku nejlépe uctít. Za prvé, že v něho věříme pro své spasení, a dále, že ho uctíváme jako svatého a slavného Krále. A potom, když uvidíme, jak veliký král je, řekneme spolu s Izajášem: „Pane, chci ti sloužit! Pomož mi říkat ostatním, že jsi Král, který zachraňuje každého, kdo věří!“

HLAVNÍ DŮVOD, PROČ MLÁDEŽ OPOUŠTÍ CÍRKEV

Stephen Kneale

Ve chvíli, kdy církev pocítí ve svých řadách úbytek mladých lidí, začnou zkoumat důvody a kladou si otázku, proč děti, které ve sborech vyrůstaly, ztrácejí o církev zájem, když se z nich stanou teenageři.

Hlavním důvodem, proč dospívající mládež z církve mizí, je, že nejsou skutečnými křesťany.

Nevěnovali jsme jim dostatek pozornosti? Neměli jsme pro ně dostatek pro-

gramů? Byli odděleni od svých vrstevníků? Bezradnost vede k výkřikům: „Začne někdo, prosím, myslet na děti?“

Skutečností je, že přitažlivost světa je stejně mocná u dospělých jako u dospívajících. Mladí neopouštějí církev, protože pro ně nemáte ve sborech dostatek programů. V lepším případě odejdou z vašeho sboru a začnou navštěvovat jiný, protože se domnívají, že jim tam bude lépe poslouženo. Ale to není hlavní důvod, proč církev opouštějí úplně.

Málokdo si chce připustit, že nejčastějším důvodem, proč mladí lidé z církve odcházejí, je to, že nejsou věřící. Přesně takhle jednoduché to je. Nepřišli ke spasitelnému poznání Ježíše Krista ani k osobnímu vztahu s ním. Evangelium buď nerozumí, nebo jej sice chápou, ale rozhodli se, že touto cestou jít nechťejí. V obou případech opouštějí církev, protože nikdy nedospěli ke spásné víře.

Zjevná odpověď

Když tuto skutečnost pochopíme, problém bude evidentní. Hlavním důvodem, proč dospívající mládež, stejně jako dospělí z církve odcházejí, je to, že nejsou skuteční křesťané a nikdy nedospěli k víře v Krista. Odpověď na to, jak je neztratit, je pak zřejmá. Je třeba zaměřit se na výuku evangelia a modlit se, aby v nich Kristus vyvolal pozitivní reakci.

Dále je třeba vědět, kdo nese odpovědnost za výuku a výchovu našich dětí. Na rozdíl od všeobecného přesvědčení nespočívá odpovědnost na bedrech pastora, starších nebo učitelů besídky.

Zatímco každý z těchto lidí nese odpovědnost za to, co vyučuje, odpovědnost za duchovní růst dětí nesou rodiče.

Z listu Efezským 6,4 jasně vyplývá, že otcové jsou odpovědní za výchovu a vzdělávání svých dětí v Pánu. Je psáno: „Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Pána.“

Podobné přikázání čteme v Deuteronomiu 6,6–9: „A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.“

Povinností otců je vést děti k víře den co den. Nestačí přenechat veškeré duchovní učení na bedrech učitelů nedělní školy nebo besídky a pak se divit, proč nikdy nedospěli ke spásné víře. Nestačí, když každý týden přivedeme děti do sboru. Toto Deuteronomium neočekává, ani to nenaplnuje příkaz Ef 6,4, že jsou otcové zodpovědní za duchovní učení a výchovu svých dětí. Podle Deuteronomia máme doma o Písmu hovořit, a zajistit, aby se jeho aplikace stala součástí našeho každodenního života.

Výuka má být zaměřena na evangelium

Pokud církev nabízí vyučovací programy pro děti (což nezabavuje otce odpovědnosti), měli bychom dbát na to, aby byly zaměř-

řeny na evangelium. Nedělní besídka se snadno může stát jen časem, ve kterém půjde jen o něco málo víc než udržet děti v klidu, zatímco dospělí jsou „skutečně“ vyučováni. Snadno můžeme upadnout do pastí, kdy zazpíváme několik písní a většinu času budeme trávit činností bez duchovní hodnoty. Dokonce i v případě, že jsme zaměřeni na biblický obsah, můžeme rychle sklouznout k používání Bible jako zdroje morálního poučení nebo přistupovat k dětem, jako by již byli „malí křesťané“, i když jim chybí porozumění evangeliu.

Nedělní programy mohou dětem dobře sloužit, pokud jsou zaměřeny především na evangelium. To znamená, že je budeme učit o důsledcích hříchu a jediné nápravě, která je v osobě a díle Ježíše Krista. Místo toho abychom v tradičních biblických příbězích hledali především morální poučení, je třeba je používat kristocentrickým způsobem.

Vyprávět příběh Davida a Goliáše nepředstavuje žádný problém, pokud jej správně interpretujeme. David je typem Krista, který byl Boží pomazaný Mesiáš, poslaný, aby zachránil Boží lid. To by měly chápat děti stejně jako dospělí. Potřebují vědět, že všichni máme problém. Hřích je jako obr Goliáš, který my, Boží děti, stejně jako Izrael nedokážeme porazit. Ale Bůh poslal svého pomazaného Pána Ježíše stejně jako Davida, aby porazil naše nepřátele, které nemůžeme přemoci. Teprve když uvěříme v Mesiáše, Bohem pomazaného, mohou být naši nepřátelé poraženi a my poznáme pravý pokoj a svobodu. To je příklad příběhu

zaměřeného na evangelium a kristocentrického přístupu k příběhu.

Nepředpokládejme u dětí, že věří

Klíčovým faktorem vyučování dětí není předávat biblické příběhy bez interpretace. Máme jim přiblížit smysl evangelia, který tyto příběhy obsahují. Nemůžeme předpokládat, že všechny děti, k nimž se obracíme, jsou věřící. Proto je třeba vyučovat Písmo stejně uceleně jako u dospělých. Pochopme, že děti, stejně jako dospělí, jsou hříšníci a potřebují činit pokání a uvěřit v Krista, aby s ním navázali správný vztah.

Biblické příběhy a kristocentrické čtení Písma musí být primárně vysvětlováno doma. Rodiče mají být příkladem evangelia v každodenním životě. Rodiče jsou živým příkladem, který je následně utvoren v církvích prostřednictvím dětských učebních programů. Nemůžeme se divit, že se od církve odvracejí mladí lidé, kteří se nesetkali s živou vírou doma ani ve sborech křesťanů a nikdy sami neuvěřili tomu, co slyšeli.

Stejně tak nemůžeme být překvapeni, když mladí lidé neuvěří, protože je rodiče nevedou ke kříži Pána Ježíše Krista, a tak nepochopí jedinečnost evangelia a potřebu osobní spásy. Pokud se programy nedělní školy soustředí více na morálku nebo užitečná poučení než na Krista a jeho spásné dílo na kříži, pak děti nikdy neuslyší o důsledcích svého hříchu a prostředcích spásy. Proto nemůžeme být překvapeni, že nikdy nepocítí nutnost činit pokání, přijít v pokoře ke Kristu a pod-

robit se jeho panství. Pokud to všechno nepoznají, nemůžeme být překvapeni, že v církvích nenalézají žádnou hodnotu.

Několik starších článků k tématu:

Proč má být rodina ve sboru pohromadě?, Grace Fellowship Toronto (ZOD 115) – Proč je důležité, aby při společném uctívání Boha byly pohromadě všechny generace.

Rodinná bohoslužba, Biblické společenství křesťanů v Ústí nad Labem (ZOD 110) – Proč, jak a na jakém základě povzbuzujeme rodiny v našem sboru, aby se

účastnily nedělního shromáždění i s dětmi.

Děti a kázání, Iain Murray (ZOD 73) – Za jakých podmínek a do jaké míry jsou děti schopné porozumět kázání.

Jak mluvit s dětmi o kázání, Joe Holland (ZOD 110).

Rodinná pobožnost, J. H. Merle D'Augbigne (ZOD 121) – Historie, biblické zdůvodnění a praktické pokyny týkající se domácí pobožnosti.

Rodinná bohoslužba, Arthur W. Pink (ZOD 100) – Nevyčísitelné výhody a požehnání domácí pobožnosti.

BIBLICKÉ POJETÍ ČLOVĚKA A JEHO DEFORMACE DUCHEM ČASU

Štěpán Rucki

Bible nám, křesťanům, dává podklady, na základě kterých si můžeme utvářet biblické pojetí člověka. Jsou to informace ohledně našeho původu, naší podstaty, našeho morálního charakteru a duchovního stavu.

Původ, podstata a duchovní stav člověka

Podle Božího slova byl člověk stvořen 1) Bohem, 2) k jeho obrazu, 3) jako muž a žena.

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil (Gn 1,27). Co znamená Boží obraz v člověku je otázka značně široká a odpovědi mohou být různé. Stručně řečeno znamená to například, že člověk obdržel některé vlastnosti, kte-

ré jej odlišují od zvířat a nedají se vysvětlit evoluční teorií. Dostal rozum, aby mohl myslet a poznávat. Obdržel vůli, aby se mohl rozhodovat, má schopnost uvědomovat si sám sebe. Stejně tak lidské tvůrčí schopnosti – schopnost něco vymyslet, vytvořit novou věc, jsou součástí Božího obrazu v člověku. Konečně stvoření k Božím obrazu znamená, že člověk byl morálně i intelektuálně bezúhonný. Po stvoření člověka Pán Bůh konstatoval, že celé stvoření, včetně člověka, bylo velmi dobré. *Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré* (Gn 1,31). Člověk byl bezhříšný, žil ve společenství s Bohem bez strachu, bez studu (ačkoliv byl nahý) a v dokonalém vztahu poslušnosti a poddanosti.

Navíc byl člověk stvořen tak, že má materiální a nemateriální stránku: *I vytvořil*

Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrůpí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem (Gn 2,7). V knize Kazatel čteme rovněž o této skutečnosti v opačném slova smyslu: při smrti dochází k oddělení této nemateriální stránky od hmotné: *A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal (Kaz 12,7).* I když po hmotné stránce, ve svých fyziologických funkcích se člověk může do značné míry podobat ostatním živým organismům, vdechnutí Božího ducha, vytvoření Božího obrazu při stvoření z něj učinilo něco výjimečného, co jej odlišuje od zbytku stvoření. Existence člověka, jeho vědomí a jeho schopnosti představují veliké tajemství, které drží v rukou jedině Bůh.

Pád člověka a jeho následky

Tento stav dokonalosti však netrval dlouho. V důsledku neuposlechnutí Božího rozkazu dochází k pádu člověka do hříchu. Následkem prvotního hříchu došlo k deformaci a poškození Božího obrazu v člověku. Člověk však po svém pádu nepřestal být člověkem. Rozum, vůle, poznávací schopnosti, panování nad stvořením mu v omezené míře zůstaly. Avšak morální bezúhonnost a podřízenost Bohu byla ztracena. Tragédie pádu člověka spočívá v rozdílu mezi původní krásou a dokonalostí, ve které byl člověk stvořen, a stavem, ve kterém se člověk nachází nyní. Dnešní stav připomíná původně krásný hrad, který je nyní opuštěný a rozpadající se. Je to taková zřícenina. Tragédie tohoto hradu vyjadřuje nápis, který vi-

sí nad ním: „Zde kdysi bydlel Bůh.“ Nicméně i po pádu člověk zůstává Božím stvořením a nositelem Božího obrazu, byť zdeformovaného a poškozeného.

Pád člověka do hříchu měl různé následky. Především člověk ztratil společenství s Bohem, zemřel duchovně. *Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Eden, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil (Gn 3,23–24).* Od té doby člověk nemá Boží slávu (Ř 3,23). Kromě toho ale došlo k naplnění Božího varování, že odplatou za hřích bude smrt. Skrze pád člověka do světa vstoupila smrt, která nepostihla jen prvního člověka, ale všechny jeho potomky. *Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili (Ř 5,12).*

Evoluční pohled

V kontrastu s tímto biblickým učením o původu a podstatě člověka slyšíme ve školách, v médiích a čteme v různých publikacích o jiném pojetí vzniku života a člověka. Jsme přesvědčováni o tom, že život vznikl sám z neoživené přírody. Ke vzniku života mělo dojít v jakémsi „malém teplém rybníku“, kde se molekuly živé hmoty náhodně zorganizovaly do prvního živého organismu. Všechny živočišné druhy měly vzniknout postupně vývojem od jednoduchého ke složitému a u všech živočišných druhů lze údajně najít společného předchůdce. Všechny tyto elementy evoluce údajně vytvářejí tzv. strom života. Rovněž člověk údajně vznikl z předků patřících do živočišné

říše. Současní lidoopi a člověk mají podle této teorie společného předka.

Základní hnací silou evoluce mají být mutace (náhodné změny ve vlastnostech organismu) a přirozený výběr, kdy přežívají silnější a lépe přizpůsobení jedinci. Zdrojem proměnlivosti (variability) živých organismů jsou mutace genů. Přirozený výběr, při kterém se uplatňuje selekční tlak prostředí, pak způsobuje, že přežívají jedinci více přizpůsobení prostředí. Přičemž drobné adaptační změny, které lze pozorovat (tzv. mikroevoluce), mají vést k velkým změnám a vzniku nových druhů (makroevoluci).

Evoluční teorie, jako antiteze stvoření, tvrdí, že v přírodě neexistuje žádný záměr nebo cíl. Vše je výsledkem náhody.

Dopady teorie evoluce do etické oblasti

Takové pojetí člověka má poměrně zásadní význam pro chápání lidského chování a také pro rozlišování mezi tím, co je správné a co nikoliv (do oblasti etiky). Docent Daniel Frynta z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze píše: *„Přijmeme-li hypotézu, že člověk je produktem evoluce, jsou jeho vlastnosti, včetně chování, determinovány cestou, kterou prošel... Antropologie se tak prolíná se zoologií, mizí jasná a donedávna přísně střežená hranice mezi vědami sociálními a přírodními... Zvykli jsme si přijímat myšlenku, že lidské chování se vyvinulo z chování našich živočišných předků... Evolučně psychologické paradigma používáme jako nástroj pro analýzu in-*

terpretaci lidského, např. sexuálního a sociálního chování.“

V duchu tohoto paradigmatu současní antropologové, Craig Palmer a Randy Thornbill, považují např. znásilnění za „přirozený biologický fenomén vycházející z lidské evoluční potřeby reprodukce“. Ve své knížce *Natural history of rape* (Přirozená historie znásilnění) prezentují názor, že hnací síla přírodního výběru upřednostňuje určité cesty, včetně znásilnění, jako strategii předávání genů. Pro evolucionisty je znásilnění pouhý prostředek boje o přežití silnějšího. To je jeden z příkladů, který ukazuje, kam vede evoluční chápání člověka. To, co je z biblického pohledu kriminální čin, je z evolučního hlediska chápáno jako jednání, které se dá ospravedlnit touhou po předávání genů.

V této souvislosti je zajímavé, ale přitom směšné, jak teorie evoluce obhajuje existenci homosexuality. Zde se z jedné strany argumentuje tím, že homosexuální chování lze pozorovat u mnoha druhů zvířat, takže je to něco „přirozeného“ (protože jsme vlastně nejvíce vyvinutá zvířata). Z druhé strany je jasné, že homosexuální jedinci, pokud jsou skutečně homosexuální, mají zanedbatelnou šanci zanechat potomstvo. A tak by na základě evoluční teorie měli velmi rychle „vyhynout“. Na to však evoluční biologové mají svou odpověď, která ovšem protiče základním principům evoluce:

Homosexualita údajně není o sexu, ale o přežití nejsilnější skupiny (rodiny). Jeden z evolucionistů, kteří se snaží apli-

kovat principy evoluční teorie na oblast psychologie, E. O. Wilson, říká, že homosexualita dává výhody skupině díky specializovaným talentům a neobvyklým kvalitám. Výzkumy prý ukazují, že lidé ze sexuálních menšin bývají většinou velice inteligentní. Zejména je to údajně v ohledu emocionální inteligence. A tak homosexuálové prý z toho důvodu přežívají, aniž zanechali své potomstvo.

Jde o názorný příklad toho, jak si zastánci evoluce ohýbají evoluční myšlenky pokaždé tak, jak se jim to hodí. A vůbec jim nevádí, že svými tvrzeními vlastně negují základní principy evoluční teorie, která přece jasně učí, že přežívají pouze ti jedinci, kteří zanechají potomstvo. V Darwinově teorii se nic jiného nepočítá, emocionální inteligence je k ničemu, pokud se nepřenese na potomstvo... Ale homosexualita je přesto „přirozená“ ...

Evoluční teorie a Bible dohromady?

Jak se jako křesťané postavíme k těmto protichůdným pojetím člověka? Někteří se pokoušejí oba pohledy skloubit dohromady. Pavel Javornický ve své knížce *Když se víra s vědou nehádá napsal: „Otázka, zda evoluce existuje, je pokládána za vyřešenou: ano proběhla. Debaty je o tom, zda je možno ji vysvětlit pouhým přírodním výběrem nebo také jinými mechanismy.“* O vzniku člověka pak píše takto: *„Také naši předkové ... se objevili náhle na jednom místě (zřejmě v Africe). Odtud se rozšířili po celém světě. Jejich těla mohl Stvořitel připravovat po miliony let evolucí tzv. hominidů, ...*

To ... „hnětení člověka Božíma rukama z hlíny“ je krásné řemeslnické a umělecké vyjádření komplikovaného děje vzniku člověka, který probíhal milióny let ...“

Skrze takové chápání vzniku člověka se však dostáváme do značných problémů s některými základními biblickými pravdami týkajícími se zejména stvoření člověka, jeho pádu do hříchu s následkem smrti a také spasení skrze zástupnou oběť Pána Ježíše Krista. Evoluční teorie totiž počítá se smrtí jako s něčím naprosto přirozeným, co vždy působilo v populacích živých organismů jako důležitý faktor přírodního výběru. Bible však učí, že člověk byl stvořen jako morálně bezúhonný a teprve v důsledku jeho pádu do hříchu přišla smrt. A tedy v souladu s biblickým učením není hřích produktem evoluce a smrt není předpokladem resp. prostředkem, skrze který vznikl a vyvíjel se život na zemi. Evoluce a smrt nejsou Boží stvořitelskou metodou. Smrt je naopak mzdou hříchu, tedy odplatou za hřích (Ř 3,23). Jestliže ale dnešní svět povstal evolucí a všichni tvorové včetně lidí umírali i před tím, než Adam poprvé zhřešil, nemůže být smrt důsledkem hříchu. A jestliže smrt není „mzda hříchu“, jaký by potom měla smysl smrt Kristova? Kromě toho takový přístup zpochybňuje existenci Adama jako historické osoby. Narážíme zde na zásadní otázky spojené s naším spasením a v okamžiku, kdy se vydáme cestou evolučního myšlení, přijímáme nejen zcela jiný obraz člověka, ale také jiný pohled na spasení člověka.

Sám jsem byl kdysi evoluční teorií hodně ovlivněn. Vzpomínám si, že jako stu-

dent medicíny jsem napsal seminární práci, která se týkala evoluce virů a která byla tehdy vyhodnocena jako jedna z nejlepších v ročníku. Pak jsem si ale začal uvědomovat, že nějaká syntéza mezi vírou ve stvoření a evoluční teorií není možná, protože obě jsou ve svých principech zcela protichůdné. Potřeboval jsem si to v hlavě utřídit, a tak jsem se začal zajímat o důkazy, o které se evoluční teorie opírá. Postupně jsem byl více a více překvapen skutečností, že této dnes široce přijímané hypotéze chybí solidní důkazy. Místo toho existuje mnoho vědeckých faktů, které svědčí o opaku, totiž o vzniku života zásahem inteligentní bytosti, tedy stvořením.

Evoluční hypotéza chybí důkazy

a) Problémy ve fosilních nálezích (zkamenělinách)

Fosilní nálezy (zkameněliny) neposkytují důkazy pro evoluci, ale proti ní. Podle evoluční teorie by zkameněliny měly obsahovat jemně odstupňované vývojové řetězce pro většinu živočišných druhů, tzv. přechodné články. Paleontologové však nalézají druhy živočichů, kterým chybí předchůdci a také následné vývojové formy. Obrazně řečeno ve stromu života jsou přítomny pouze vrcholky stromu (tj. současně přítomné živočišné druhy), ale zcela chybí větve (tj. přechodné články mezi jednotlivými druhy). Nedostatek vývojových mezičlánků „zůstává obchodním tajemstvím paleontologie“, jak už poměrně dávno napsal Stephen Gould, sám evoluční biolog.

Místo toho fosilní nálezy ukazují, že většina živočišných druhů, které dnes známe

nebo které již vymřely, se objevila náhle v geologickém období zvaném kambrium (podle tzv. radiometrických metod před cca 540–480 miliony let). Tuto explozi ve vzniku druhů v relativně krátkém časovém období nelze uspokojivě vysvětlit pomocí evoluční teorie, která předpokládá, že počet jednotlivých živočišných kmenů bude s časem plynule stoupat. Kambrická exploze tak představuje vážnou výzvu pro Darwinovu evoluci.

b) Existuje odpadní DNA?

Diskuze je proto přesouvána do oblasti poznatků o lidském genomu (genetickém materiálu, zejména DNA), kde se zastánci evoluční teorie snaží najít důkazy pro proběhlou evoluci. Zcela tady pomíjíme otázku vzniku genetické informace, kódování pomocí čtyř chemických písmen, překladač této informace do struktury bílkovin. Všechno to představuje samo o sobě obrovskou výzvu pro evoluční teorii, která tvrdí, že genetický kód vznikl obrovskou souhrou náhod. Tyto poznatky o podstatě života jako o informačním systému vedly některé významné ateisty k opuštění ateizmu. Například zesnulý Antony Flew, autor knihy *Bůh neexistuje*, se k této otázce vyjádřil následovně: „*Tyto výzkumy [DNA] objevily tak neuvěřitelnou složitost struktur nezbytných pro vytvoření života, že to dle mého názoru dokazuje, že spojení těchto nesmírně diferencovaných prvků takovým způsobem, aby vzájemně spolupracovaly, se muselo uskutečnit za účasti inteligence...*“

Po přečtení lidského genomu (veškeré DNA u člověka) v roce 2003 se ukázalo, že

pouze několik málo procent z něj obsahuje geny kódující nějaké bílkoviny, zbytek, tzv. nekódující DNA, byla evolucionisté prohlášována za odpad, harampádí, večeš. Evolucionisté mluvili o pseudogenech, „fosilních genech“, „molekulárních mrtvolách“ či dokonce o „hřbitově mrtvých genů“, které údajně mají dokazovat evoluci. Nyní se však krok po kroku zjišťuje, že mnoho z té tzv. odpadní DNA má nezastupitelný význam například v časných vývojových stádiích lidského zárodku, při diferenciaci jednotlivých tkání, při regulaci funkce a exprese genů apod. Není zde odpad, ale naopak pečlivě chráněná a zakonzervovaná informace, která má velký význam pro fungování genomu jako celku. Navíc se zjistilo, že nejméně 40 genů se ve svých kódujících regionech vzájemně překrývá. Jedná se tedy o určitý druh kryptogramu (tajného kódu), kdy v jednom kódu je ukryt (zapouzdrěn) kód jiný. Vysvětlit něco takového evolučními procesy není možné. Tyto nové objevy jsou velmi pěkně popsány v knížce mého oblíbeného autora Jonathana Wellse, zástánce inteligentního plánu.

c) Poštovní směrovací čísla a adresy v buňce

Kromě toho některé objevy z posledních let ukazují, že v buňkách existují systémy, které dopravují přeepsanou genetikou informaci na přesně určená místa (adresu), kde je potom využita. Na místo určení je převážena molekulárním motorem po buněčných dálnicích (tzv. mikrotubulech). V buněčném jádře se k produktu (tzv. mRNA) připojí štítek s adre-

sou, tzv. PSC, podle které je pak produkt dopraven na přesně určenou adresu. Vymyslet PSC a k tomu přiřadit adresu, a to na molekulární úrovni, jistě vyžaduje nesmírnou inteligenci. Je to jeden z důkazů, že plán (design), který v živých organizmech vidíme, není jenom zdánlivý (jak to tvrdí evolucionisté), nýbrž reálný.

d) Optická vlákna v lidské sítnici

Zastánci evoluce poukazovali na údajně nedokonalý design lidského oka, jelikož sítnice v lidském oku je prý uspořádána obráceně. Světločivé buňky jsou umístěny v nejhlubší vrstvě a tudíž, pokud se k nim má dostat světlo, musí proniknout skrze nervová vlákna, nervové buňky a ještě jiné elementy, např. tzv. Müllerovy buňky. Tvrdí se, že kdyby bylo oko vytvořeno dokonale, pak by měly být světločivé elementy na povrchu sítnice. Nedávno se ovšem ukázalo, že světlo v sítnici se šíří pomocí mikroskopických optických vláken, které jsou tvořeny právě výběžky Müllerových buněk. Tato technologie přivádí světlo až ke světločivým elementům a výrazně tak zvyšuje zrakovou ostrost. Za vynález optických vláken byla v roce 2009 udělena Nobelova cena. Škoda, že zastánci evoluce nechtějí uznat, že koncepce lidské sítnice s optickými vlákny vyžadovala daleko vyšší inteligenci, než prokázaly lidmi odměněné vědecké kapacity.

Po rozluštění principu genetického kódu Watsonem a Crickem v roce 1953 Francis Crick slavnostně prohlásil v jedné britské hospodě: „Rozluštili jsme tajemství života.“ Dnes po více než 60 letech od této události a po přečtení genetické infor-

mace člověka se ukazuje, že tajemství života ještě vůbec nebylo rozluštěno a vědci jsou stále ještě na začátku. Je čím dál jasnější, že další informace (možná více než polovina z ní) je ukryta jinde, především v trojrozměrném uspořádání buněk, zejména první vaječné buňky, ze které se organizmus vyvíjí. Také lidský genom je trojrozměrně uspořádán tak, že se jednotlivé části vzájemně regulují a ovlivňují. Složitost celého systému je natolik dech beroucí, že zastánci evoluční teorie mají stále větší problém při jeho vysvětlování. Jejich vyprávění o vzniku života pouhou náhodou a přírodním výběrem začíná dostávat stále více a více charakter pohádky pro dospělé. Kdo chce, ať jí věří.

Jako muž a žena

Krátce chceme ještě věnovat pozornost stvoření člověka jako muže a ženy. První člověk byl stvořen k Božímu obrazu, a to v podobě dvou pohlaví – muže a ženy. Stvoření člověka v podobě pohlavní bytosti je původní dobrý Boží záměr. Pohlavní rozdíly nejsou následkem pádu a nepředstavují tragédii, kterou by bylo nutno překonávat, jak tvrdí někteří. Pád přišel po stvoření člověka jako muže a ženy nikoliv před ním. Navíc Bohem ustanovené rozdíly mezi mužem a ženou nezpůsobují jejich nerovnost v důstojnosti či hodnotě, ale naopak vyjadřují prvotní stvořitelství záměr a jsou člověku k prospěchu. Jejich důstojnost a rovnost naopak vychází z Božího stvořitelství aktu.

Žijeme v době, kdy lidská totožnost jako muže a ženy již není vnímána jako součást

Božího plánu. Místo toho je pohlaví a funkce s ním spojené stále více chápáno jako vyjádření vlastní volby jednotlivce. Vznikají tak různé experimenty, jejichž cílem je nahradit původní plán Božího stvoření. V důsledku toho však stojí celá západní civilizace, kde jsou tyto trendy nejzřetelnější, před rozpadem a vymřením.

Součástí Božího stvořitelství záměru je také manželství, které bylo ustanoveno jako smluvní a doživotní svazek mezi jedním mužem a jednou ženou, tedy manželem a manželkou s cílem zplození potomstva. Boží stvořitelství záměr nedává nikde prostor pro chápání manželství jako vztahu homosexuálního, polygamiálního nebo polyamorního (tedy více milenců na jednu). A pohlavní styk a věrnost v manželství představuje prvotní Boží vůli. Jakýkoliv pohlavní vztah či styk mimo manželství je naopak považován na pohlavní nemravnost (a nikoliv evoluční výhodu v předání více genů potomstvu).

Pád člověka však narušil Boží stvořitelství záměr i v této oblasti. Hříšnost člověka zasáhla i oblast manželství, pohlavního vztahu, pohlavní orientace a identity. Hřích zdeformoval pohlavní touhy tím, že je odvádí od manželské smlouvy směrem k pohlavní nemravnosti. Tato deformace zahrnuje jak heterosexuální, tak homosexuální nemravnost. Následkem toho je především rozpad instituce manželství ve společnosti, která se projevuje vysokou mírou rozvodovosti, životem na hromádce a také nevěrností manželů. Od některých církevních představitelů slyšíme, že pohlavní přitažlivost k stejnému po-

hlavi má být údajně součástí přirozeného dobra, obsaženého v původním stvoření. Ať je již etiologie homosexuality, přesněji homosexuální orientace, jakákoliv (a víme, že je multifaktoriální, že neexistuje jeden tzv. „velký“ gen, který by ji pevně určoval), není homosexuální soužití součástí původního stvořitelského záměru (stejně jako jí není ani nevěra heterosexuální). Schvalování homosexuálního soužití je hřích a představuje zásadní odchylku od věrného křesťanství a jeho svědectví. Stejně tak ani transsexuální sebepojetí není v souladu s původním Božím záměrem ve stvoření a spasení.

Psychologická podmíněnost

Poslední věc, kterou bych chtěl krátce zmínit, je otázka psychologické podmíněnosti. Není zde prostor, abych pojednal o vztahu k psychologii obecně. Nestojím na pozici odmítání psychologie jako vědy zkoumající psychické jevy u člověka, ale mám problém s některými psychotherapeutickými přístupy, které vycházejí z nebiblického pojetí člověka. V následujících větách se chci krátce věnovat tzv. psychickým zraněním.

Je jisté, že naše okolí, zejména v dětství, hraje podstatnou roli na utváření osobnosti. Lidská osobnost, myšlení, chování a jednání je do značné míry ovlivněna tím, co člověk prožíval v minulosti, především v útlém dětství. Problémem je absolutizace takového přístupu, kdy je zraněný člověk chápán jako **oběť** svého okolí, svých rodičů a nesprávných vztahů. Podle tohoto názoru jsou citová zranění z dětství pří-

činou nejen psychických, ale i duchovních problémů v pozdějším věku. Tvrdí se, že vlivem zranění, zejména ze strany otce, má člověk problém přijmout Boha jako milujícího Otce a Krista jako Spasitele. V tomto přístupu je příčina všech potíží hledána vně zraněného člověka. Podle toho se řídí i léčba vnitřních zranění. Postižený člověk je veden k tomu, aby zkoumal své zážitky z útlého dětství a hledal situace, kdy citově strádal, nebyl dostatečně milován nebo mu bylo ubližováno. Aby mohlo dojít k uzdravení, musí být všechny tyto negativní zážitky z dětství odreagovány v průběhu psychotherapeutické léčby.

Uvedu jeden příklad z knížky Jima Owena *Christian Psychology's War on God's Word* (Válka křesťanské psychologie s Božím slovem), který je velmi ilustrativní: Ženatý pastor, který pracoval s mládeží, se zapletl do intimního vztahu s nezletilou dívkou, která patřila do jeho skupiny. Když vyšla celá aféra najevo, činil pastor veřejně pokání z tohoto činu, prosil shromáždění o odpuštění a složil svou funkci. Jelikož se však jednalo o trestný čin, byl vzat do vazby, obžalován a obviněn. V rámci trestního řízení se podrobil psychologickému vyšetření a délka trestu měla být alespoň do určité míry závislá na psychologickém posudku. Jeho osud byl tedy závislý na psychologizích.

On a jeho žena si vyhledali ty nejlepší křesťanské psychology, kteří byli dostupní. Společně se účastnili sezení a očekávali, že poradenství bude vedeno způsobem, který vychází z Božího slova. Avšak brzy zjistili, že tomu tak není. I když kaž-

dě sezení začínalo modlitbou, středem poradenství bylo odhalení a zpracování pastorova dětství. Terapie byla vedena tak, aby pastor „objevil“, že jeho otec pro něj vůbec nebyl tím báječným člověkem, za kterého jej předtím pokládal. Psychotherapie, kterou absolvoval, vedla ve svých důsledcích k hluboké trhlině ve vztazích s jeho matkou, která v té době ještě žila.

Takový přístup však vychází z deformovaného pojetí člověka. Bible nám říká, že žijeme ve zkaženém světě, kde je často nevyhnutelné, že se člověk stává obětí hříchu jiných lidí. Avšak tato skutečnost z něj nečiní nevinnou oběť, která může svěst vinu za všechny problémy a nesprávná jednání na traumata z časného dětství. To, že jsme se stali obětí jiných lidí, z nás nesnímá naši vlastní vinu před Bohem. Mohlo být s námi špatně zacházeno, ale to nás nezabavuje odpovědnosti za naše činy před Bohem.

Odcizení Bohu, které jsme zdědili po prvních rodičích, v nás vytvořilo duchovní vakuum, které se každý člověk snaží zaplnit. Ve snaze kompenzovat toto odcizení se člověk dožaduje splnění různých potřeb od svých nejbližších – v dětství od svých rodičů, později od svého životního partnera. Často se však jedná o požadavky nesplnitelné, protože mají spíše povahu duchovní než psychologickou. A tak není překvapující, že lidé dorůstají s tím, že mnohé jejich potřeby nebyly uspokojeny. Není však možné obviňovat ze všeho své rodiče a okolí, protože skutečná příčina našich problémů a zranění leží mnohem hlouběji než v událostech pocházejících z našeho dětství.

Psychologický přístup hledá příčinu vnitřních zranění a jejich důsledků mimo člověka, zatímco Boží slovo hovoří o základním problému, který je uvnitř každého z nás. Psychologie učí, že jsme obětí své minulosti a že naše problémy pochází od lidí a prostředí, které nás negativně ovlivnilo. Ale Slovo Boží říká, že *nejlživější jest srdce nade všecko, a nejprevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?* (Jr 17,9 BK). Psychotherapie nabízí léčbu v podobě odreagování traumatických vzpomínek z dětství, zatímco Boží slovo vede člověka k pokání a obnově narušeného vztahu s Bohem skrze zástupnou oběť jeho Syna Ježíše Krista.

Lidé – a žel i mnoho křesťanů – dnes více věří psychologické determinaci vývoje člověka než Božím slovu, které hovoří o hříchu a jeho následcích. Být obětí svého okolí a být zraněn psychickými traumaty z dětství je dnes módní a zní soucítěně; být hříšníkem, který má činit pokání a obrátit se k Bohu, působí příliš hanlivě a zavání středověkem. Není proto divu, že psychotherapeutický přístup je dnes – a to i v křesťanských kruzích – stále více populární.

Psychologický přístup se v oblasti uzdravování zranění dostává do konfliktu s Božím slovem. Ke Kristu totiž nepřicházíme jako oběti, ale jako hříšníci. *Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky* (1Tm 1,15). Navíc víra ve svrchovaného Boha vylučuje pohled na člověka jako na oběť. Bůh si může použít i naše traumata a zranění k tomu, aby si nás přitáhl k sobě. Vše, co Bůh dopouští v našich životech, slouží nakonec k našemu spasení a k Boží slávě.

Závěr

Uvedl jsem některé příklady deformace biblického pojetí člověka a snažil jsem se ukázat, kam tyto trendy vedou. V tomto životě máme jako křesťané zápasit

o stejně vzácnou víru, jakou měli apoštolové (1Pt 1,1). V tomto zápasu musíme usilovat o správné biblické pojetí Boha, ale také i člověka. A k tomu bych vás chtěl tímto svým příspěvkem povzbudit.

JAK JE TO S PŮVODEM ČLOVĚKA?

Josef Potoček

V říjnu 2018 se na půdě ETS (Evangelického teologického semináře) v Praze konalo 27. Teologické fórum, tentokrát na téma stvoření. Setkání moderoval a úvodním a závěrečným slovem přispěl br. Pavel Černý, dalšími přednášejícími byli bratři David Beňa, Jiří Hedánek, Josef Potoček a Petr Raus. Všechny referáty budou uveřejněny v jednom z příštích čísel časopisu *Theologia vitae*. Já jsem ve svém příspěvku poukázal na úskalí evoluční teorie z hlediska přírodních věd a zdůraznil potřebu příslušné teologické reflexe. Chtěl bych na téma tohoto semináře a na avizovaný sborník referátů v *Theologia vitae* tímto způsobem upozornit.

Podle evoluční teorie je živý svět výsledkem kontinuálního, nahodilého vývoje. Na začátku je vždy nějaká forma primitivního života, na konci je člověk. Jsme posledním výhonkem vývoje života, hmota, která si uvědomila sama sebe. Dokladem takového pohledu na člověka mají být fosilní nálezy jako např. *Australopithecus Lucy* z roku 2009, tvor z evoluční linie člověka z doby před 3,5 miliony let.

V pohledu Bible je to úplně jinak: proces stvoření byl diskontinuální a člověk byl jeho specifickým, chtěným závěrem. V Gn 1

opakovaně čteme prohlášení „*I řekl Bůh*“, a to říká naprosto jasně: K dílu dalšího dne by nedošlo, kdyby zde nebylo nového vyjádření Boží stvořitelské vůle. Člověk je vrchol stvoření, Adam neměl žádné předky.

Překonat tento rozpor se snaží teistická evoluce. Ta evoluci považuje za Boží stvořitelskou metodu a názor o evolučním původu člověka za prokázané poznání dnešní doby. „Bůh zvolil elegantní mechanismus evoluce, čímž vznikli mikrobi, rostliny a zvířata všech druhů... Lidé jsou současníky tohoto procesu a mají společného předka s velkými opicemi...“, říká známý americký genetik Francis Collins. „Jako křesťané přijímáme evoluční proces jednoduše jako cestu, kterou Bůh zvolil, aby vytvořil biologickou diverzitu, včetně nás...“, říká jiný současný autor. Anebo Pavel Javornický, biolog a emeritní kazatel Církve bratrské: „*Vytvoření našich těl nebyla Boží sochařská práce. Stvořitel si je připravoval dlouhými postupnými změnami našich polozvířecích předků – hominidů. V tom měl Darwin zřejmě pravdu... Biblicky orientovaný křesťan proto nemusí být pohoršen úvahami o tzv. živočišném původu člověka.*“

Který z těchto tří pohledů je správný? Jak to s původem člověka vlastně je? Dá se

k tomu vůbec říci něco určitého? Vyznáváme, že Bible je zjevené Boží slovo, nechceme ale být považováni za fundamentalisty, působit dojmem, že zastáváme nějaké překonané starověké představy o světě. Pokusme se v několika bodech naznačit cestu, jak se v této situaci zorientovat:

1. Úvodem bude užitečný pohled do pohanského starověku. Začátek olympského mýtu o stvoření světa vypadá takto: „Na počátku všech věcí se matka Země vynořila z Chaosu.“ Žádní bohové neměli se vznikem světa a člověka co dělat; bohy totiž matka Země porodila až následně. Na začátku byl chaos a prázdnota.
 2. Názor dnešní doby je v principu stejný: „Díky existenci gravitace může vesmír vzniknout z ničeho a také tak vznikl. Není třeba vzývat Boha, aby uvedl vesmír do chodu“, říká např. Stephen Hawking, jeden z nejznámějších vědců současnosti. Bůh se na scéně „objevil“ až o několik miliard let později jako výsledek vzniku člověka a jeho představitosti. Jiný současný autor se vyjadřuje následovně: „Příběh stvoření vyprávěný naší generací je tento: Svatou Trojicí je Prostor, Čas a Hmota. Není tu žádný Stvořitel, jehož božská ruka by převedla kosmos do stavu Bytí. Vesmír se zrodil sám o sobě coby nepatrná bublinka prostoru, jež spontánně přešla z moře nicoty v existenci.“
 3. Naproti tomu Bible nám o dění na počátku říká něco úplně jiného. O stvoření světa: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*“ A o člověku: „*I vytvořil Ho-*
- spodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrápní dech života. Tak se stal člověk živým tvorem.*“ Na počátku všech věcí bylo Slovo, Boží plán, Boží úmysl. Svět je zde jako projev Boží vůle a stvořitelské moci. Za stvořením člověka je jedinečný důvod: „*Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem.*“ A co je důležité: Poznání současné vědy (zejména oborů pro zkoumání života zásadně důležitých, jako je teorie informace a makromolekulární chemie) se s biblickým pohledem nedostává do žádných rozporů.
4. Uvedené dva přístupy – teismu a naturalismu – jsou navzájem neslučitelné, je to dvojí odlišné paradigma, odlišné chápání světa. Teorie evoluce, vykládající vznik světa a původ člověka bez Boha, je s biblickým principem stvoření v zásadním rozporu; svou podstatou je jen moderní obdobou starověkého pohanského mýtu. Vzhledem k tomuto stavu věci jsou pokusy o nějaký kompromis předem odsouzeny k nezdaru.
 5. Evoluční původ člověka je podle převládajících názorů, vč. teistické evoluce, považován za nepochybný fakt. Počátek vývoje člověka je kladen do doby před cca 200 miliony let. Znamená to, že našemu druhu *Homo sapiens* předcházela dlouhá linie podlidských, nelidských či předlidských forem, jako třeba výše uvedený *Australopithecus Lucy* a řada dalších.
 6. Jsou-li ovšem tvorové tohoto typu a stáří evolučními předky člověka, tak z toho plyne, že fyzická smrt byla od počát-

ku nedílnou a přirozenou součástí lidského osudu. Tím je ovšem popřena kauzalita hříchu a smrti podle biblického učení a zpochybněna paralela mezi Kristem a (historickým) Adamem:

- v L 3 je uveden Ježíšův rodokmen ze strany Josefa: končí tím, že Adam je „od Boha“ – nemá žádné předky;
 - v Ř 5 je hluboký, zásadní výklad apoštola Pavla o kauzalitě hříchu a smrti: skrze Adama smrt, skrze Ježíše Krista Boží milost;
 - v 1K 15 apoštol myšlenku o Kristu jako druhém Adamovi opakuje: v Adamovi všichni umírají, v Kristu dojdou života.
7. Otázkám, které z toho všeho vyplývají, se tak nelze vyhnout. Je nám jasné, co to znamená, pokud jsme otevření pro názor o evolučním původu člově-

ka? Rozumíme tomu, že koncept teistické evoluce, který zdánlivě vypadá jako elegantní, přijatelné řešení, má naprosto zásadní teologické důsledky? Uvědomujeme si, že to není věc, o které si každý věřící může myslet, co chce, nýbrž že se to dotýká samotné podstaty biblického učení?

Závěrem

Povaze, významu a důsledkům celé této situace je třeba porozumět a s vědomím její závažnosti k ní zaujmout jasné a srozumitelné stanovisko. A to z důvodu respektování celého kontextu biblického učení o člověku a v zájmu zachování věroučné integrity a naší svědecké věrohodnosti.

Připraveno pro Zápas o duši, prosinec 2018. Text s odkazy a seznamem doporučených pramenů najdete na stránkách Reformace.cz.

MÁM BIBLI, VÍC NEPOTŘEBUJI DOPIS ČTENÁŘE A ODPOVĚĎ

Po zveřejnění informace o nové knize Jonathana Edwardse „Pravé duchovní emoce“ vydané Poutníkovou četbou nám přišel níže uvedený e-mail:

Děkuji za informaci.

To, co ke své víře potřebuji, už mám v Bibli a jiné názory jiných, kteří mi stejně nic nového ke spáse nepřinesou, tak ty nepotřebuji.

Zjistil jsem, že ta různá vylepšování různých náboženství jsou v podstatě odbočování od toho, co už je psané, a proto děkuji, J. V.

Odpověď vydavatele

Pokoj vám a milost, nejste první, od koho slyším či čtu takový názor. Mám Bibli – a to stačí! Ano, Bible je jistě celý úradek Boží, jeho vůle pro náš život. Přináší nám zvěst evangelia – a kdo jej slyší a věří mu, bude živ na věky.

◆ *Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (Ř 10,9)*

Tady ale Bible nekončí. Znovu a znovu nás vyzývá k posvěcování:

◆ *Konečně vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši, abyste vždy více prospívali v tom, co jste od nás přijali a co už také činíte: žijte tak, abyste se líbili Bohu. (1Te 4,1)*

K tomu potřebujeme růst v porozumění Písmu. Známe ho už tak, jak to jen jde? Jistě ne. K tomu se potřebujeme navzájem povzbuzovat třeba tím, co Bůh dělal v životech jiných bratří a sester – a proto čteme životopisy jiných křesťanů. Potřebujeme růst v porozumění, kdo je Bůh. Kde bychom třeba byli, pokud bychom dnes nestavěli na tom, čemu zástup bratří v historii před námi již z Písma porozuměl: o trojedinosti Boží, o jeho svrchovanosti a další oblasti. Proto čteme jejich knihy.

To věděli a tomu rozuměli i pisatelé Božího slova. Apoštol Pavel prosí z římského vězení svého syna ve víře, Timotea, aby mu do vězení přinesl tři věci:

◆ *Plášť, který jsem nechal v Troadě u Karpá, přines s sebou, též knihy a zvláště pergamen. (2Tm 4,13)*

Plášť a pergamen přejdu, ale zastavím se u knih. Apoštol, očitý svědek vzkříšeného

Krista, ten, kterého vede Duch svatý, aby napsal dopisy jednotlivcům i církvím, dopisy, které jsou součástí Písma, Božího slova, Bible – tento člověk chce knihy! Je to již starý muž, plný moudrosti – ne lidské, ale od Boha, a on chce knihy! Proč? Protože rozumí, že k tomu, aby mohl lépe sloužit Bohu a svým bratřím a sestrám, potřebuje růst do podoby Kristovy – a součástí tohoto růstu je četba knih, která vede k posvěcení!

Chci se vás zeptat, jestli jsme na tom jinak než apoštol Pavel? Jistě ne. Potřebujeme růst do podoby Kristovy. To je vůle našeho Otce v nebesích:

◆ *Buďte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý. (Lv 19,2)*

Knihy, které nám pomáhají porozumět Bibli, jsou dobrý a užitečný prostředek k posvěcení, který nám Pán dal.

Čtete dobré knihy. Jsou Božím darem.

S přáním Božího pokoje,

Jan Suchý, Poutníková četba

K výše uvedené korespondenci přikládáme ještě další článek, který se na celou věc dívá ještě z jiného úhlu pohledu.

MÁM BIBLI – CO JEŠTĚ POTŘEBUJI?

Ken Ham

Nedávného velkého semináře o stvoření se zúčastnila žena, která byla viditelně nadšená tím, co vyslechla. Nedokázala však skrýt svoji sklíčenost z rozhovoru s manželem, který proběhl před jejím odchodem na seminář.

Pokoušela se manžela povzbudit, aby se zúčastnil tohoto semináře, od kterého hodně očekávala. Odmítl přijít se slovy: „Mám Bibli, co jiného potřebuji? Nepotřebuji důkazy svědčící o stvoření, když mám Bibli. Proč bych musel vědět, co je

špatného na evoluci? Bible je Boží slovo, a to je vše, co potřebuji.“

Jak naložit s takovými námitkami...

„Hodně jsem se toho dnes dozvěděla,“ řekla žena. „Tento seminář opravdu posílil mou víru. Prosím, řekněte mi, jak mám odpovédět na námitky Billa, mého manžela?“

Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem se jí zeptal: „Máte s Billem děti?“

„Ano, máme tři děti, od osmi do třinácti let,“ odpovíděla.

Řekl jsem jí: „Kdyby stál váš muž právě teď přede mnou, myslím, že bych mu řekl následující: ‚Bille, tleskám tvé víře v Boží slovo. Je velmi chválná. Skutečně, jediný způsob jak poznat pravdu je bádát ve zjevení od toho, který je Pravda. Z hlediska pochopení významu celého křesťanství máš docela pravdu – Bible je vším, co potřebujeme.“

Avšak, jak jistě víš, lidé budou zpochybňovat tvoji víru a víru tvých dětí v Bibli. Děti i dospělí jsou skrze média a vzdělávací systém bombardováni evolučními myšlenkami. Říkají jim, že Bůh neexistuje a všechno život lze vysvětlit nahodilými procesy.

Když budeme upřímní, musíme připustit, že neexistuje způsob, jak děti uchránit od toho, aby slyšely takové útoky na Bibli. Možná to uslyší od svých učitelů ve škole, od přátel v sousedství, v televizi, v místních novinách, v časopise, který někde najdou, v muzeu, na vysoké škole nebo, což je smutné, dokonce i v některých sborech! Nezáleží na tom, jak moc se snažíš izolovat své děti od evoluce, stejně takové názory dříve nebo později uslyší.

Bille, co řekneš svým dětem (ať už malým nebo velkým), až přijdou a položí ti takové otázky jako:

- Tati, slyšel jsem, že dinosauři žili před miliony let, ale to je přece v rozporu s Bibli – je to tak?
- Tati, většina vědců říká, že mohou dokázat, že se člověk vyvinul z nějakého tvora podobného opici a že příběh o Adamovi a Evě není pravdivý – máš na to nějakou odpověď?
- Tati, většina lidí říká, že nemůžeme věřit Bibli, protože je to jen náboženská kniha, a že skutečná věda dokázala, že Bůh nestvořil svět tak, jak to tvrdí Bible. Proč bych neměl věřit vědcům? Vždyť dokázali dostat člověka na Měsíc a vymýšlejí úžasné vynálezy, jako jsou počítače.
- Tati, odkud se vzaly fosilie? Jsou v souladu s Bibli? Pokud není Genesis pravda, proč bych měl věřit zbytku Bible, obzvláště když Ježíš Kristus z Genesis citoval? Je pravda, že nikdy nedošlo k celosvětové potopě tak, jak ji popisuje Bible? Každé muzeum, které jsem viděl, jasně tvrdí, že všechny vědecké důkazy podporují evoluci, tak proč bych měl přijímat tvoji víru v Bibli?

Bille, problém je, že zatímco Bible je v určitém smyslu vším, co potřebujeme, abychom porozuměli spasení, také nám říká následující:

- ◆ *„Pán, Kristus, buď svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí. (1Pt 3,15–16)*

- ◆ *Všecko zkoumejte, dobrého se držte. (1Te 5,21)*

Jinými slovy, Bille, křesťanství není slepá víra, je to objektivní víra – racionální logická víra založená na faktech. Není jako slepá subjektivní víra evolucionisty. I když nemůžeme svou víru vědecky dokázat, protože vědecky nemůžeme **dokázat** nic ve vztahu k minulosti, přesto můžeme svou víru logicky bránit.

Když lidé vyučují věci, které jsou v rozporu s Písmem, a snaží se zničit víru lidí v Boží slovo, pak máme příkaz se jim postavit.

- ◆ *Jimi boříme lidské výmysly a všecko, co se v pyše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista. (2K 10,4–5)*

Bible například prohlašuje, že v době muže jménem Noe došlo k události, při které byl celý svět zaplaven vodou – v minulosti došlo ke katastrofální celosvětové potopě. Pokud k této události skutečně došlo, očekávali bychom, že na tváři země zanechala nějaké důkazy. Očekávali bychom, že najdeme důkaz v podobě vrstev vodou naneseného materiálu možná s miliony zvířat a rostlin pohřbených v těch vrstvách po celé zemi. A přesně to nacházíme.

Samozřejmě, Bille, evolucionisté tvrdí, že tyto vrstvy a mrtvé věci (fosilie) jsou velikým důkazem evoluce. Tito lidé napsali a řekli mnoho, aby se vysmáli biblickému záznamu o potopě. Usilovně odporují křesťanům, kteří ohledně této záležitosti přijímají Boží slovo.

Avšak dobrý vědecký výzkum ukázal, že tento důkaz nepodporuje pomalé evo-

luční procesy trvajících miliony let, ale katastrofické, rychlé procesy. A to zase podporuje (ačkoliv ve vědeckém smyslu nedokazuje) to, co říká Bible ohledně potopy za Noemových dnů. Pohlédneme-li mimo Bibli, ale u Bible začneme, můžeme předložit logické důvody k obhajobě naší víry a tím podpořit platnost výroku, že Bible je zjevená pravda.

Bille, když pochopíme pokyn k vyučování svých dětí (Př 22,6) a skutečnost, že nedospělí jsou lehce *zmitáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu* (Ef 4,14), je jasné, že potřebujeme být připraveni, až se naše děti zeptají na stvoření vs. evoluci. A opravdu, už jsme měli svým dětem takové odpovědi poskytnout, vždyt víme, že je to oblast, kde ten zlý s jistotou útočí.

Je smutné, že mnohé děti se postavily proti křesťanství, protože jim jejich rodiče křesťanství zákonicky vnucovali, aniž by jim poskytli *odpověď o naději, kterou máte*. Tyto děti slyšely od evolucionistů důvody, proč by měly věřit evoluci, a tak byly přivedeny k víře, že Bible nemá pravdu.

Tyto výše uvedené otázky hypoteticky položené Billovi jeho dětmi jsou typické otázky, jakými jsme v kreační službě neustále zahrnováni. Jde o to, že na ně existují srozumitelné odpovědi, které umožní křesťanům *dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte*.

Co je třeba: Akce

Nejenže Písmo stále dokola vyučuje pravdu, ono nám také prikazuje, abychom na

základě této pravdy jednali. V Genesis 1,28 je nám řečeno:

◆ *A Bůh jim požehnal a řekl jim: ‚Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.‘*

Člověku bylo řečeno, aby naplnil zemi, aby si ji podmanil a vládl jí. Tento kulturní mandát, jak ho nazýváme, je základem lidské činnosti při studiu země a používání získaných vědomostí k prospěchu lidí a zvířat, kteří ji obývají. Toto poznání vede k technologiím v takových oblastech, jako jsou technické obory, zemědělství, lékařství atd.

Dějiny jsou přeplněné příklady křesťanů, kteří založili školy, nemocnice a jimž můžeme připsat technologické pokroky. Právě Boží slovo bylo základem jejich myšlení a umožnilo jim vykonat tyto záměry. Tito lidé neřekli jen: Mám Bibli, to je všechno, co potřebuji. Už nic jiného nepotřebuji. Kde bychom dnes byli, kdyby všichni křesťané zastávali takový názor?

Jakub 2,20 nám říká, že: *... víra bez skutků je mrtvá.* Přijímat Boží slovo vírou je jedna věc, ale druhá věc je jednat podle této víry a ukázat její praktický dopad. K tomu patří, že našim dětem nebudeme křesťanskou vírou představovat pouze jako slepou víru. To je hlavní důvod, proč se dnes mnohé děti z křesťanských domovů otáčejí ke křesťanství zády.

Satan nevyprodukoval větší lež, než že Bůh neexistuje a že Bible nemá pravdu. Toto poselství převlečené za takzvanou vědu, je dnes světu vštěpováno. Potře-

bujeme (a skutečně existují) velmi dobré vědecké námitky proti tomuto učení. Existuje mnoho důkazů, které jsou v rozporu s evolučními myšlenkami a podporují učení Bible o původu člověka. Žádný křesťan by neměl před touto otázkou schovávat hlavu do písku – to by mohlo v důsledku způsobit, že naše děti přijmou jinou víru, skutečně slepou víru, víru evolucionismu a její logické vyústění – humanismus (člověk určuje pravidla).

Kreační služba má dnes ve světě důležitou úlohu. Semináře, knihy a videa poskytují cenný materiál, který umožňuje křesťanům konat přesně to, co Bůh skrze Petrova slova přikázal:

◆ *‚Pán, Kristus, budiž svatý‘ ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí. (1Pt 3,15–16)*

Bille, jestli čteš tento článek, bylo by moudré, abys nezmeškal další seminář o stvoření. Ale v mezičase – existuje spousta užitečných knih, které si můžeš přečíst, důležitá videa, která můžeš shlédnout, a fantastický rodinný kreační časopis – vlastně je to ten, který právě čteš. Můžeš si ho předplatit, aby tvoje děti, přátelé, sousedé uviděli skutečnou, opravdovou, logickou a nezlomnou víru. Je to víra, která nejenže dává smysl světu, ale dává skutečný, opravdový význam a jistotu naději věčnosti se Stvořitelem – křesťanská víra.

*Answers in Genesis
Přeložila Julie Petrecká*

EKONOMIE ZÍTRKA: ZADLUŽENÍ A ÚSPORY

Capitol Hill Baptist Church

Život s dluhem

Mluvili jsme o rozhodování ohledně budoucnosti v souvislosti se zadlužením. Ale co když už dluhy máte... hodně dluhů... až moc dluhů? Co byste měli dělat? Rychlá odpověď by byla, že je musíte splatit. Pavel říká v listu Římanům: „Dávejte každému, co jste povinni... Nikomu nebudte nic dlužni...“ (Ř 13,7–8). Písmo nám také říká, že tak to dělají svévolníci – půjčují si a nevrací (Ž 37,21). Dluh není něco, co se dá vždy jednoduše odčinit. Osvobodit se od něj vyžaduje spoustu času a obětí.

Delší odpověď by byla, že je třeba se zamyslet nad tím, jak se stalo, že jste tak zadlužení. Je možné dostat se do dluhu nezaslouženě. Možná vás opustil manžel, vzal peníze a nechal vás v dlužích. Ale pro většinu z nás platí, že máme moc dluhů kvůli nemoudrým a možná i hříšným rozhodnutím – rozhodnutím, která vycházejí z chamtivosti, netrpělivosti nebo materializmu.

Proto musíme činit pokání, vyznat svůj hřích a požádat o radu. Musíme převzít zodpovědnost za své činy, pokorně se dohodnout s našimi věřiteli, dojít s nimi k usmíření a splacení dluhu. Ježíš řekl: „Dohodni se se svým protivníkem včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu, aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi, a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního haléře“ (Mt 5,25–26). Ježíš zde říká, že se

později vyhneme tvrdšímu postihu, když se teď pokusíme o usmíření. Pokání také zahrnuje kroky k tomu, aby se ta samá rozhodnutí již neopakovala. Jako třeba že nebudeme používat kreditní kartu.

Konec konců všichni jsme dlužníci – dlužníci Boží milosti. Svého dluhu způsobeného hříchem se můžeme zbavit jen skrze Krista. Ježíš zašel velmi daleko, aby splatil náš dluh, a my bychom měli smýšlet stejně.

Úspory – možnosti pro budoucnost

Předpokládejme, že jste prošli tímto seminářem a považujete se za štedrého v dávání, utrácíte jen za základní potřeby a včas splácíte svůj dluh... ale nešetříte si na budoucnost. Znamená to, že jste bláhoví? Nebo na druhé straně, znamená to, že máte velkou víru? To budeme zkoumat po zbytek našeho společného času věnovaného úsporám.

Už jsme si definovali dluh jako situaci, kdy něco získáme hned, ale zaplatíme to později. Úspory jsou opakem. Za to, co získám později, platím nyní.

Kolik z nás si šetření peněz opravdu užívá? Není to žádná legrace. Pro dítě je nejlepší kasičkou rozbitá kasička. Ale co si o spoření myslí Bůh?

Prozíravost v plánování

První věc, kterou bychom měli pochopit, je, že Bible plánování do budoucna fandí. Přísloví říká: „Jdi k mravenci, lenochu, dí-

vej se, jak žije, ať zmoudříš... opatřuje si v létě pokrm, o žních sklízí svou potravu“ (Př 6,6–8). Jinde říká, že plány vedou k zisku (Př 21,5) a že jsou to právě moudří, kdo si dělají zásoby, kdežto hlupáci všechno prohýjí (Př 21,20). Josef je výborným příkladem moudrého plánování a spoření do budoucna. Poté, co obdržel zjevení od Boha, začal shromažďovat egyptské obilí, aby ho mohl poskytnout lidu během nadcházejících let hladomoru.

Vidíme tedy, že spoření je Boží normální prostředek, kterým nám umožňuje postarat se o budoucnost. Neignorujte prostředky Božího zaopatření. Jinak budete jako ten legendární blázen, kterého smetla velká voda, ale odmítal nechat se zachránit projíždějící lodí a helikoptérou, protože očekával, že ho zachráni Bůh. Ten muž nepochopil, že loď a helikoptéra byly Boží prostředky záchrany.

Existují jistá nebezpečí, pokud na budoucnost nespoříme. Taková budoucnost může zahrnovat neočekávané výdaje nebo ztrátu příjmu. Žijeme v padlém světě, který je plný překvapení. Je tedy prozíravé dávat si pro takové případy nějaké peníze stranou. To nás ochrání před životem od výplaty k výplatě a nutností půjčovat si pokaždé, když nás potká neočekávaný výdaj. Bůh nechce, abychom byli pro ostatní přítěží. Naopak chce, abychom byli pro ostatní požehnáním. Peníze jsou svou podstatou vztahovou záležitostí a máme-li k dispozici hotovost, můžeme pomoci potřebnému člověku.

Můžeme také šetřit na velké, očekávané výdaje, jako je narození dítěte nebo

splacení domu nebo poplatků za školu nebo nové topení. Můžeme šetřit na důchod, kdy se náš příjem sníží a pravděpodobně se zhorší naše zdraví. Je také dobré, aby rodiče šetřili pro své děti (2K 12,14). Přísloví říká: „Dobrý zanechá dědictví vnukům...“ (Př 13,22). Hlavní je, aby každá koruna, kterou ušetříme, byla znamenána účelem, který oslavuje Boha.

Nebezpečí hromadění

Je tedy prozíravé plánovat a spořit na budoucnost. Ale i při tom je možné hřešit. V otázce peněz zkrátka takové nebezpečí hrozí – každá mince má dvě strany!

Ježíš vyprávěl podobenství o muži, který měl velkou úrodu a rozhodl se postavit si větší stodoly, aby se mu lépe žilo (L 12,13–21). Ale co se stalo? Bůh řekl: „Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?“ A Ježíš pokračuje: „Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“

Taková je definice hromadění: sobecké hromadění majetku, aniž by byl brán do úvahy Bůh. Hromadění je hřích. Spořit máme za nějakým účelem. Nešetřete jen pro samotné šetření nebo ze sobeckých důvodů – to je hromadění! Bůh nás povolává, abychom využívali své jmění – jmění, které nám dal – k jeho oslavě a ke štědré pomoci druhým. Přísloví říká: „Na toho, kdo zadržuje obilí, láteří národ, kdežto žehnání se snáší na hlavu toho, kdo je prodává“ (Př 11,26).

Hromadění ale nemá vliv jen na ostatní. Kazatel nám říká, že bohatství se hro-

madí ke škodě majitele (Kaz 5,12), a Jakub nám říká, že Bůh nás za to bude soudit (Jk 5,1–5). Konec konců, hromadění je sobecká chamtivost, což je modlářství (Ko 3,5). Je to projev nezávislosti na Bohu, protože ten, kdo hromadí, skládá důvěru ohledně své budoucnosti ve svůj majetek. A „kdo doufá ve své bohatství, padne“ (Př 11,28a). Místo toho, abyste vy vlastnili peníze, peníze vlastní vás. Čím déle ten, kdo hromadí, strádá, tím více se vzdaluje Bohu. „Duchovním vrakem se nestanete v jednom okamžiku. Jde o pomalé, tiché odplouvání na otevřené moře.“

A tak mohou oba dva – ten, kdo hromadí, i ten, kdo spoří biblicky, uspořit stejné sumy, ale motivace jejich srdcí jsou diametrálně odlišné. Jeden spoří proto, že doufá v bohatství, druhý spoří a doufá při tom ve svého Boha.

Poklady v důvěře

Doposud jsme v tomto semináři mluvili o dávání, vydáních, dlužích a nyní o úsporách. Často se mě ptají, která z těchto oblastí má přednost před kterou. Měl bych splatit svůj dluh nebo šetřit na důchod? Měl bych na něco šetřit nebo si hned koupit něco jiného? Mám dávat církvi nebo splácet svůj dluh? Každá situace je jiná a neexistuje jednotná odpověď pro všechny. Ale obecně bychom měli následovat biblický vzor, kde dávání stojí před spořením. Spoření na budoucí potřeby je moudré, ale je to také luxus, který mnozí nemají.

Ti však, kdo jsou schopní šetřit – kolik by měli spořit? Jakou částku? Existuje nějaký předpis? Možná 5 % z příjmů?

Bylo by hezké mít na to biblický verš, že? Jistě by to zmenšilo pokušení strachovat se o budoucnost. Ale Bůh se rozhodl nám to ve svém Slově nezjevit. Proč? Protože nechce, abychom důvěřovali v předpis, ale v něj. Je pro nás dobré, abychom si procházeli vším tím napětím našeho rozhodování o tom, kolik šetřit, co si nechat a co vydat. Učí nás to spoléhat na Boha a shromažďovat si poklady v nebi tím, že mu v oblasti našeho jmění důvěřujeme.

Když byl Izrael na poušti, Bůh ho sytil manou, která každý den padala na zem. Bůh jim ale řekl, že si nesmějí nasbírat více, než měli toho dne zapotřebí. Pokud to přesto udělali, začala mana páchnout a ráno byla plná červů. Proč to Bůh udělal? Udělal to, aby naučil Izraelce důvěřovat mu, že se o ně v budoucnosti postará, i když nemají nic. V konečném důsledku to ukazovalo na Ježíše coby pravý chléb z nebe (J 6,32–59).

Spoření do budoucna neznamená, že nedůvěřujete v Boha, i když by to tak mohlo být. Spořením peněz můžeme prokázat moudré správcovství do budoucna – pokud jsme své plány odevzdali Pánu. Otázka, kolik bych měl šetřit, je pro každého člověka jiná, ale motivy by měly být stejné – měli bychom oslavovat Boha.

Je obrovský rozdíl mezi tím, jak šetří svět a jak křesťan. Svět skládá důvěru ve své úspory. Jejich úspory jsou pro ně vším. Takže když akcie klesají nebo jim vyhoří dům, jejich strach, úzkost a stres se zvyšují, protože je všechno v ohrožení. Ale úspory nejsou věčné, to je jen Bůh.

Křesťan se však nebojí zhroutil burzy nebo ztráty majetku, protože důvěřuje v Boha. Ježíš říká svým učedníkům: „Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,31–33).

Cíl šetření pro křesťana je jednoduchý – být věrný. Bůh se postará. Pokud jsme se chovali zodpovědně k tomu, co jsme obdrželi, potom jsme našeho cíle – věrnosti – dosáhli. Nezáleží na tom, jestli v důchodu skončíme s nulou na kontě kvůli okolnostem, které byly mimo naši kontrolu. Bůh si je naší situace dobře vědom. Naším úkolem coby křesťanů je prostě být věrný.

Pokud vám Bůh dal prostředky k moudrému spoření na očekávané budoucí výdaje – dobře. Buďte vděční, že se o vás Bůh tímto způsobem postará, a buďte štedří vůči těm, kdo to tak nemají. Pokud vám Bůh nedal prostředky na šetření – dobře. Jste v pozici, ve které musíte důvěřovat Bohu, což je přesně tam, kde vás chce mít.

Pamatujte si, kdo je náš Bůh! Je to náš nebeský Otec, který se soucitně stará o své děti. Je náš svrchovaný Pán, který přivádí všechny věci k naplnění a k dobrému pro

ty, kdo mu důvěřují. Je náš Princ pokoje, který od nás odnímá strachy z budoucnosti. Je naše Skála, která nás ukřívá. Je náš Bůh. Pastýř, který tiší naše duše a zahrnuje nás milosrdenstvím a dobrotou po všechny naše dny. Bůh se stará o vdovu a sirotka (Jk 1,27). Postaral se o Izraele a jeho syny uprostřed krutého hladomoru, učinil Ester královnou v době beznaděje, poslal anděly, aby nakrmili a posílili Eliáše, a naučil Pavla, aby byl spokojený za všech okolností.

Mohli bychom pokračovat dál a dál, ale podstatné je, že coby křesťané se nemáme starat o to, co bude zítra (Mt 6,31). Máme hledat Kristovo království a oddat se jeho vůli. Bůh nás může povolát v budoucnu k těžkostem a pronásledování (Ř 8,35), ale ani v tom nás Bůh, který neušetřil ani svého Syna, neopustí. On je naše útočiště a působí všechno k dobrému těm, kdo ho milují (Ř 8,28).

Závěr

Na závěr bych řekl, že jen Bůh zná budoucnost. Přesto nám odhaluje, že je moudré, aby byl náš dnešní život přípravou na zítřek. Kristus slíbil, že se vrátí, a protože zaplatil za náš dluh způsobený hříchem, pojďme shromažďovat poklady v nebi ke slávě jeho jména.

OTÁZKY K TÉMATU

Spoření na budoucnost

Lev N. Tolstoj vypráví ve své slavné povídce „Kolik země člověk potřebuje?“ o rolníkovi jménem Pahom, který si stěžuje, že nemá dost země. Zakrátko si Pahom kou-

pí malý pozemek, splatí ho a žije si lépe. Vůči svému pozemku se však chová majetnický, což způsobuje konflikty s jeho sousedy. A tak se odstěhuje jinam, kde by mohl trochu zbohatnout, ale naneštěstí

musí svou půdu pronajmout, což mu vadí. Nakonec najde skupinu lidí zvaných Baškirové, kteří jsou ochotní mu za tisíc rublů prodat tolik země, kolik jí dokáže obejít. Hranici své půdy bude vyrývat rýčem od východu do západu slunce. Pokud se ovšem Pahom do západu slunce nedostane k počátečnímu bodu, ztratí peníze a nedostane žádnou půdu. Pahom si myslí, že má před sebou životní nabídku. Při východu slunce se vydá na cestu kolem pozemku. Jak den postupuje, Pahom jde pořád dál, aby získal více půdy, ale ke konci dne mu dojde, že je od počátečního bodu příliš daleko a běží co nejrychleji nazpátek. Nakonec dopadne celým tělem na počáteční bod právě včas. Tolstoj končí svou povídku těmito slovy: „To je ale šikovný chlap!“ vykřikl náčelník [Baškirů], „Získal tolik země!“ Pahomův sluha příběhl a pokusil se ho zvednout, když uviděl, že mu z úst vytéká krev. Pahom byl mrtev! Baškirové soucitně zavzdychali. Jeho sluha vzal rýč a vykopal díru dost dlouhou na to, aby do ní Pahoma položili, a pohřbil ho v ní. Šest stop od jeho hlavy po jeho paty bylo vše, co potřeboval.

Pojištění

Pojištění je jistota pro případ ztráty. Funguje takto: Rizika jsou posouzena a shrnuta, pojistné je investováno. Události, které jsou pojištěny, jsou také zaplacený; zisky pojistitele jsou přidávány k rezervám. Když dojde ke ztrátě, rezervy se sníží a zvýší se pojistné. Existují obecně dva typy pojištění: majetku (např. auto, dům) a osob (např. zdraví, život). Mezi výhody

patří dostupné platby, které mohou pomoci v případě velké ztráty, duševní klid a následující povinné pojišťovací zákony (např. auto nebo proti záplavě).

Pro křesťana představuje pojištění následující výzvy: 1) Pokud si pojistíme každou eventualitu, opravdu důvěřujeme Bohu? 2) Pokud potřebujeme rozsáhlé pojištění, nevlastníme toho až moc? 3) Pojištění a majetek zabraňují závislosti na vztazích. Písmo považuje církev a rodinu za prostředky pojištění (Sk 4,34–35; 1K 12,26; 1Tm 5). Ohledně všech pojištění se musíme ptát, zda je nezaměňujeme za důvěru v Boha.

Otázky zadlužení

Pokud máme k dispozici peníze, měli bychom splatit bezúročnou půjčku nebo peníze investovat za účelem vyššího zisku? Bůh nám říká, abychom nebyli nikomu nic dlužni (Ř 13,8). Splacením se zbavíme zátěže, kterou půjčka představuje, a věřitele, který už nebude mít právo na zástavu. Vždyť nevíme, co bude zítra, kdy můžeme o možnost půjčky splatit přijít (např. ztráta práce a schopnosti splácet, krádež nebo ekonomické zhroutení).

Když si půjčujeme na nutné výdaje, je to pochopitelné, ale nebylo by další zadlužování pokoušením Boha? To vše závisí na tom, proč si půjčujete. Například půjčka na auto může být „nezbytná“, protože bez auta se nedostanete do práce, a tak nezabezpečíte rodinu. Půjčka pomůže člověku pracovat, aby půjčku splatil. Ale pokud je půjčka na auto vyšší, než jste schopní splácet, když pracujete ve

svém zaměstnání, pak jste se dostali do oblasti pokoušení. Další případy mohou být: 1) půjčka na školné, abychom získali lépe placené zaměstnání, 2) půjčka na

menší podnikání, abychom byli finančně nezávislí nebo 3) hypotéka, abychom měli kde bydlet.

KŘEST VODOU – DOPIS ČTENÁŘE

Drahi bratia a sestry,

vydávate ohromný časopis, ktorý buduje jeho čitateľa. Na trhu niet nič lepšie. Až do dnešných dní som nemal výhrady na jeho obsah, ale dnes musím reagovať na článok od Jana Suchého: Čo je to novozákonná cirkev? (Ef 5,21–33). Číslo 138, jeseň 2018, ročník 29.

Na s. 25 brat Suchý nesprávne interpretuje Božie slovo, respektíve používa nesprávny preklad a výklad Božieho slova.

Efežanom 5,26 „aby ju posvätil očistiť ju kúpeľom vody, slovom“ (preklad prof. Roháčka). Tento citovaný výraz neznamená krst vodou, ale Božie slovo, lebo iba Božie slovo a Duch Svätý môže očistiť človeka tak, aby bol bezvadný a svätý. On (J. S.) tam píše: ... „aby ji posvätil a očistil křtem vody a slovom“ (Ef 5,26 EP). Krst človeka nezmení človeka, aby bol svätý a bezvadný.

Dosvedčuje to aj výrok Pána Ježiša Krista, kde v Jánovi 3,5 hovorí: „keď sa niekto nenarodí z vody a z ducha...“ Voda tu predstavuje Božie slovo a nie krst vodou. Narodiť sa z vody znamená narodiť sa zo slova Božieho a z Ducha Svätého. A ešte aj Ján 7,38 je napísané: „Kto verí, potoky živej vody potečú z jeho vnútra.“ Pýtam sa: vari z nás ktorí slúžime Slovom, vytekajú nejaké vody? Nie. Ale z nás vychádza

svedectvo Božieho slova. Aj v texte Ef 5,26 „aby ju posvätil očistiť ju kúpeľom vody, slovom,“ znamená, že zasa iba Božie slovo nás premieňa. Lebo očistenie človeka od hriechu sa deje cez poznanie Božieho slova a poznanie hriechu v mojom živote. Kúpeľ vody je kúpeľom v Jeho slove.

Touto správou mi nejde o to, aby som vás urážal. Ide o to, aby sa slovo Božie prednášalo a čítalo a vykladalo správne. Lebo práve táto vec ide so spasením. Človeka nespasí krst vodou, lebo krst vodou je naplnením všetkej spravodlivosti (Matúš 3,15).

Pokoj vám
František K.

Pokoj vám, bratře,
velmi si vážím vaši práce, kterou jste vynaložil, abyste vynesl na světlo pravdy evangelia.

Řecký text tohoto verše je obtížný, o čemž svědčí široká škála interpretací, která se v historii církve objevila. Eku­menický překlad zde zvolil místo překladu rovnou jeho interpretaci, když mluví o křtu vodou. Blíže k originálnímu textu je v českém jazyce Kralický překlad, který na tomto místě uvádí:

◆ *Aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu. (Ef 5,26 KRAL)*

Obmytí vodou je zde ve významu „proměňující dílo Ducha svatého“, a to skrze Boží slovo.

A přesně tam směřuje i vysvětlení v. Ef 5,26 – jistě zde nejde o spasení na základě absolvování rituálu (křtu vodou). Křest vody je jen obrazem toho, co činí Duch svatý skrze Slovo – evangelium. Očišťuje člověka od hříchu – Bůh odpouští hříchy, odvrací svůj hněv a posvěcuje člověka. To jsou některé aspekty očištění od hříchu.

S výkladem i důvody k němu, které uvádíte ve svém e-mailu, zcela souhlasím. V kázání otištěném v Zodu č. 138 zdůrazňuji, že očištěn před Bohem může být Duchem svatým jenom ten člověk, který věří evangeliu. Jinde v Písmu (Sk 2,40-

-41) je pak znovuzrozený člověk volán, aby navenek před světem vyjádřil svou víru křtem ve vodě.

Pravdou však zůstává, že daný oddíl nelze interpretovat v souladu s EP a křtu vodou se netýká. Omlouvám se všem čtenářům i posluchačům za chybné nakládání s tímto veršem.

Jsem Pánu vděčný, že mohu být součástí jeho církve. On nám dal jeden druhého, abychom si pomáhali v poznávání Pána skrze jeho slovo. Děkuji za službu, kterou mně i čtenářům bratr prokázal svým e-mailem s vysvětlením významu verše Ef 5,26.

Jan Suchý

DOPIS VĚRNÉ ČTENÁŘKY, VOZÍČKÁŘKY

Milí přátelé, Kláro a Pavle!

Zdravím vás z Hodonína. Doufám, že si na mne ještě pamatujete. Setkávali jsme se v minulosti v Luhačovicích. Už několik let do lázní nejezdím. Po mém 20. pobytu přišly události, po kterých už jsem do Luhačovic jezdit nemohla. Zemřel mi tatínek, pečovala jsem o maminku. Před necelými dvěma lety zemřela.

Jinak mám stále hodně aktivit: turistika, klub čtenářů, klub senior, tréninky a turnaje v ruských kuželkách, čajový klub (jsem vedoucí), hrátky s pamětí (trénování paměti) a jiné akce.

Teď na podzim jsem jela cyklistickou akcí (já na invalidním vozíku s elektrickým pohonem). Několika etapovou trasu „Po stopách malého Masaryka“, poznávací ak-

ce v místech, kde TGM prožil své dětství a mládí. Pátrala jsem u starostek a kronikářů obcí, památníků apod. Trasa vedla z Hodonína přes Kepčany na Slovensko, Muttěnice, Čejč, Čejkovice, Hustopeče, Klobouky u Brna. Najela jsem asi 90 km za 4 dny.

Na všech akcích mi vždy Bůh žehná. Mohu sloužit pomocí letáček BTM. Samozřejmě ve sboru naší AC sloužím dětem. Vyučuji v besídce (nedělní škole). Tato služba mě naplňuje a povzbuzuje. Mezi dětmi se cítím dobře a děti mě mají rády.

Ve sboru jsme měli letos několik společných akcí: Dětské městečko v parku, víkendový rekreační pobyt, „výjezdní“ skupinky v přírodě, grilování, Fair fotbal, Agape – společný oběd a spousta dalších akcí.

Děkuji za zaslání časopisu Zápas o duši. Mám na srdci modlitby za celou redakční radu tohoto časopisu. Modlím se za čtenáře ZODu, za inspiraci pro nové články, za to, aby slova povzbuzení padla na úrodnou půdu.

V podzimním čísle (138) mne zaujal článek „Kde se dva nebo tři sejdou ...“. Setkávám se s mnoha věřícími, kteří nepatří do žádného společenství, ani je nevyhledávají. V rozhovorech se vymlouvají, že jim „stačí se modlit“ a občas si něco přečíst z Bible. Je mi takových lidí líto. Modlím se za ně a snažím se jim vysvětlit, jak důležité je nebyť sám, i s použitím letáček BTM. Někteří zase říkají (hlavně ti starší), že všechno znají ze školy z náboženství a už nepotřebují chodit do kostela. I mezi mými sousedkami v domě jsou „věřící“, ale když některé promluví, musím se před nimi stydět za jejich výrazy. Jsou to většinou katoličky.

Adventní čas prožívám většinou venku, mezi lidmi, nebo doma rozjímám, vzpomínám na rodiče, poslouchám hudbu a zvukové knihy.

Zdraví cestovatelka na vozíku
Jaroslava Z.

Moc vás zdravím a přeju hodně Boží lásky, pomoci a požehnání.

Příjemné prožití nejkrásnějších svátků v roce – VÁNOC – s oslavou narození Pána Ježíše a Boží požehnání a dobrou pohodu v novém roce 2019.

Milá Jarko,

Ze srdce děkujeme za věrnost a modlitby. Tvá slova hřejí u srdce a kéž by každý věřící hořel pro Pána stejnou láskou jako Ty. Jsi velkým povzbuzením a požehnáním nám všem. Ať Ti milující Bůh nadále žehná.

Za celou redakci Klára a Pavel

HISTORIE O TĚŽKÝCH PROTIVENSTVÍCH CÍRKVE ČESKÉ – POHLED ČTENÁŘE

Jiří Aron

◆ *Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život natolik, aby se zalekli smrti. (Zj 12,11)*

Stručné shrnutí obsahu knihy

Tato nově vydaná knížka vychází v současné češtině vůbec poprvé. Provází nás utrpením a dějinami české církve, počínaje rokem 894, kdy Bořivoj poznal Krista

na Moravě. Češi dostali, vlivem misie Cyrila a Metoděje, hned na začátku část Písem i bohoslužby v jazyce, kterému rozuměli, což nebylo u jiných národů obvyklé.

Po stručném shrnutí a myšlence, že „ukřižovaný Kristus zde nechtěl mít evangelium bez kříže“, se Komenský dostává k podrobnějšímu pojednání o době husitské a po ní ke vzniku a k počátkům Jednoty bratrské. Čtenář zjišťuje, že i, bratří trpě-

li pronásledováním nejen římských katolíků, ale též kališníků, přesto prožívali Boží duchovní ochranu a růst své církve.

Poměrně podrobně se dovídáme o událostech předcházejících zahraniční intervenci roku 1618. Před Bílou horou „*v celém království rozkvetla čistá víra*“ a „*sotva by se našel jeden ze sta, který by se nehlásil k evangelické víře*“, ale současně se „*pomalu vloudila svévole*“ (s. 76–77).

Stavovskému povstání předcházely intriky a provokace menšinové katolické strany vůči většinovým evangelíkům. Postupný náboženský útlak nového císaře Ferdinanda II., od svých dvanácti let odchovance jezuitského školství, vyvolával postupnou protireakci a konflikty.

Komenský uvádí, že celá akce na potlačení evangelíků byla předem připravena v Římě r. 1616 (s. 85): *Závěr byl, že kacíři se nemají odsuzovat k smrti, protože se tím honosí jako mučednictvím, ale budou je oslabovat a přivádět k poslušnosti jinými cestami. Z tohoto důvodu se zasadili i o to, aby se nechvalně proslulé jméno „inkvizice“ změnilo na příjemnější název „reformace“.*

Dějiny násilí v knize

Ani po nešťastném podcenění situace ze strany vnitřně nejednotných evangelíků a po jejich vojenské prohře na Bílé Hoře, by protireformace neproběhla bez pomoci zvenčí: bez cizích žoldněů, bez cizí šlechty postupně dosazované na zabavené majetky a cizího duchovenstva. Nucené konverze k římskému katolictví probíhaly pomocí: klamání (s. 86, 110, 186),

násilí a vydírání (s. 176, 188), bití a zastrážování (s. 177–179, 190, 191), věznění a mučení, rozdělování rodin (s. 185), konfiskace nemovitého i movitého majetku, odebrání všech práv (s. 172), vyhnanství nepoddajných ze země, pronásledování evangelických duchovních a důsledného ničení duchovní literatury. Další konkrétní případy uvádí Historie na řadě míst.

Velký prostor je v knize věnován přípravám a průběhu veřejné popravy 27 předních mužů české země na Staroměstském náměstí roku 1621. Očití svědkové zachytili a Komenskému předali především to, o čem odsouzení rozmlouvali před popravami, a jejich svědectví víry Kristovy.

Knihla také uvádí na řadě míst skutky těch, kdo zapřeli víru v Krista. Jednalo se o ohromné množství lidí. O důvodech odpadnutí od Boží pravdy na s. 210 je uvedeno toto: „*Málo bylo takových, kteří by ve svém svědomí považovali to, k čemu byli nuceni přestoupit, za jistější cestu ke spáse. Odpadali jen kvůli strachu z lidí, z touhy zalíbit se jim nebo jen slepě následovali příklady druhých a tím se dopouštěli násilí na svém svědomí.*“

V poslední kapitole autor píše, že si ono hrozné pronásledování Bůh použil k tomu, aby pročistil svou církev, že „*oddělili se plevy od pšenice a struska od zlata*“ a „*ukázalo se, kdo měl Krista v srdci a kdo byl jen pokrytec*“ (s. 211).

**Co posilovalo víru věřících
(a proč doporučuji přečíst knihu celou)**

Dobrá znalost Písem a spolehnouti se ve víře na Boha je znát v odpovědích vy-

slychaných věřících (s. 56–57, 63, 64), podobně pan Václav z Budova a velké množství dalších.

Nemilovali svůj život natolik, aby se zalekli smrti, jistota věčného života. Např. Matouš Ulický (s. 105–107), který nezapřel svou víru v Krista ani při mučení, ani cestou na popraviště.

Podobně neobyčejnou jistotu víry, darovanou jim Kristem Ježíšem podle Ř 3,22–26 prokázali pánové Kryštof Harant (s. 122–124), Kašpar Kaplíř, Jindřich Otta, Bohuslav z Michalovic, Valentin Kochan, Jan Kutnauer a mnozí další. Kromě přijetí do věčné Boží slávy těchto bratrů byl Bůh oslavený i tím, že byla upevněna a posílena víra přihlízejících popravám.

Bůh jim dal vnímat antikristovského ducha protireformace (pozn.: předpona „anti“ může mít dva významy, buď „proti“, anebo „na místo někoho“). Věřící viděli duchovní modlářství nepřátel (s. 183–184) a uvědomovali si, že nebojují proti lidskému nepříteli (s. 79, 86, 92, 94, 109, 118, 199...).

V pronásledování je držela víra od Pána Ježíše Krista (s. 101, 103, 106, 182...). Podrobnější a velmi povzbuzující popisy vytrvalosti jednotlivých svatých (Zj 14,12) jsou na stranách 194–199.

Osobně mě v knize nejvíce zaujal **příběh, dopis a svědectví Jiřího Baltazara** určené jeho vězňitelům a katům. Bůh dává svým věrným mimořádné dary! Dopis a zaznamenané svědectví vyznívají tak, jako by je vyslovil snad někdo z apoštolů. „Neboť Duch svatý vás v té hodině naučí, co je třeba říci.“

Zapření Krista a následné pokání. Je důležité dovědět se, že tento Jiří Baltazar a také Ondřej Polívka (s. 56–57) byli nejdříve násilím přinuceni zapřít svou víru, tedy proti svému svědomí. A přesto (poté, co prožili pokání ze zapření) jsou jejich slova a skutky v Kristu mimořádně silné tak, že vynikají i mezi ostatními svědectvími knihy.

V knize se objevuje místy i humor: např. v rozhovoru statečného Václava z Budova z jezuitů před vlastní popravou (s. 121–122), podobně s nimi mluvil odsouzený Jan Jesenius (s. 136), dá se najít i více míst.

Závěrem bych rád uvedl, jak mě kniha povzbudila v pohledu do minulosti i do budoucnosti.

1. Pohled do historie. Tvrdá totalita tehdejší doby.

Je dílem Boží milosti, že i v tak hrozných zkouškách velká část věřících obstála a biblickou víru zachovala. Události Historie sahají jen do r. 1633, protože v té době se v cizině připravovalo její první vydání, s cílem posílit věřící doma. Velmi silné pronásledování evangelíků však stále pokračovalo a podle mnohých historiků bylo dokonce ještě horší v době panování císaře Karla VI. (vládl 1711–1740). Útisk evangelíků však nekončil vydáním tzv. Tolerančního patentu r. 1781, ale trval až do vydání Protestantského patentu r. 1861.

Při čtení Historie jsem si uvědomil, že popisuje velmi tvrdý vládnoucí režim. A že když porovnávám tuto dobu s obdo-

bím 50. let 20. století, které bývá občas nazýváno „tvrdou totalitou“, vnímám, že pobělohorská doba byla totalitou mnohem tvrdší. Může to být dobrým poučením, když člověk vidí Boha, jak provádí lidi zkouškami v delším časovém období, než je např. jen 20. století.

2. Pohled do budoucnosti. Velké soužení.

Toto těžké soužení, které popisuje Komenský v Historii, může povzbudit i nás,

dnešní křesťany, kteří vnímáme vzrůstající pronásledování ve světě a blížící se druhý příchod Kristův.

Při pozorném čtení Bible vnímám, že se v ní neucí o nějakém „vytržení církve před velkým soužením“. „Neboť tehdy bude velké soužení, jaké nenastalo od počátku světa až do nynějška, a nikdy již nenastane“ (Mt 21,2). Je dobré vidět příklady těch, kteří v těžkých zkouškách díky Boží věrnosti obstáli.

Historia magistra vitae est.

PŘÍKLADY SVATÝCH EMOCÍ

Jonathan Edwards

Zbožnost těch nejvýznačnějších svatých Bible byla zbožností svatých emocí. Abych tuto pravdu dokázal, budu se zabývat konkrétně třemi velkými svatými a samotným jejich Mistrem.

Nejprve budeme uvažovat nad králem Davidem, mužem podle Božího srdce, který nám zanechal živoucí podobu své zbožnosti v Žalmech. Tyto svaté písně nejsou ničím jiným než přívalem oddaného a svatého citu. V nich pozorujeme pokornou a žhavou lásku k Bohu, obdiv k jeho svaté dokonalosti a k jeho úžasnému dílu a touhu a žízeň duše po Hospodinu. Vidíme potěšení a štěstí v Bohu, něžnou a dojemnou vděčnost za jeho obrovskou dobrotu a svatou radost v jeho přízni, dostatečnosti a věrnosti. Vidíme lásku a potěšení z Božího lidu, obrovské potěšení z Božího slova a jeho přikázání, smutek pro Davidův vlastní hřích a pro

hříchy ostatních a vášnivou horlivost pro Boha a proti Božím nepřátelům.

Davidova vyjádření svatých emocí v Žalmech jsou pro nás nanejvýš důležitá. Žalmy jsou nejen vyjádřením zbožnosti tak významného svatého, jakým byl král David, ale Duch svatý je inspiroval také proto, aby je věřící mohli zpívat při veřejném uctívání v době Davidově i v každé další.

Dále se pojďme zamyslet nad apoštolem Pavlem. Podle toho, co o něm říká Písmo, byl to muž s vysoce rozvinutým emocionálním životem, především pokud se jednalo o lásku. To je zřejmé z Pavlových dopisů. Zdá se, že zahořel tou nejžhavější láskou ke Kristu, a ta ho zcela pohltila. Sám sebe zobrazuje jako člověka přemoženého touto svatou emocií, přinuceného projít v té lásce celou svou službou se všemi obtížemi a utrpe-

ním (2K 5,14–15). Jeho dopisy jsou plné přetékáající lásky ke křesťanům. Nazývá je svými milovanými (2K 12,19; Fp 4,1; 2Tm 1,2) a mluví o něžné a láskyplné péči, kterou jim poskytoval (1Te 2,7–8). Nežídka se zmiňuje o něžné, vroucí touze po nich, kterou pocítoval (Ř 1,11; Fp 1,8; 1Te 2,8; 2Tm 1,4).

Pavel často vyjadřuje emoci radosti. Mluví o potěšení velikou radostí (Fp 4,10; Fm 7), o své nesmírné radosti (2K 7,13), o stálé radosti (2K 6,10). Podívejte se též do 2. Korintským 1,12 (v KJV „naše chloubba“ přeloženo jako „naše radost“, pozn. překl.) a 7,7.9.16; Fp 1,4; 2,1–2; 3,3 (v KJV „radujeme se“, v CEP „chlubíme se“, pozn. překl.); Ko 1,24; 1Te 3,9. Mluví také o naději (Fp 1,20), zbožné žárlivosti (2K 11,2–3) a o slzách zármutku, které proléval (Sk 20,19.31 a 2K 2,4). Píše o velkém a trvalém zármutku, který nosil v srdci kvůli nevěře Židů (Ř 9,2). Musím také zmínit jeho duchovní horlivost, která je zřejmá z celého jeho způsobu života jakožto Kristova apoštola.

Rozvažuje-li někdo nad těmito citáty Písma o Pavlovi a přitom nevidí, že Pavlova zbožnost je zbožností emocí, pak musí být obdařen zvláštní schopností zavírat oči před světlem, které míří přímo do jeho tváře!

Stejným typem muže byl apoštol Jan. Ze všech jeho spisů je zjevné, že žil hlubokým emocionálním životem. Křesťany, kterým psal, oslovuje neobyčejně dojemně a něžně. Jeho dopisy vyzařují jen a pouze tu nejžhavější lásku, jakoby byl stvořen z něžného a svatého citu. Nemo-

hu přinést jiný důkaz, leda že bych citoval všechny jeho spisy!

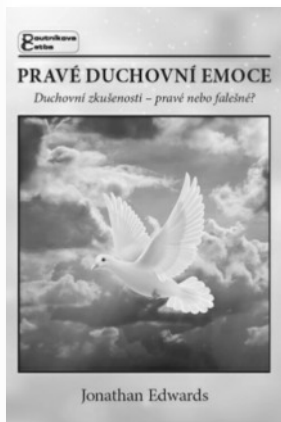
Větší než ti všichni, sám Ježíš Kristus, měl neuvěřitelně něžné a milující srdce a jeho spravedlnost se silně projevovala i v jeho svatých emocích. Měl tu největší vášně, moc a sílu lásky k Bohu a k člověku, která kdy existovala. Právě tato svatá láska triumfovala v Getsemane, když zápasil se strachem a žalem a když byla jeho duše „smutná až k smrti“ (Mt 26,38). Vidíme, že Ježíš žil během svého působení na zemi silným a hlubokým emocionálním životem. Čteme o jeho obrovské horlivosti pro Boha: „Horlivost pro tvůj dům mne stráví“ (J 2,17). Čteme o jeho zármutku nad lidským hříchem: „zarmoucen tvrdostí jejich srdce“ (Mk 3,5). Byl dokonce zlomen v slzách, když předpovídal hřích a utrpení, které čekaly nevěřící obyvatelé Jeruzaléma: „Když už byli blízko a uzřel město, dal se nad ním do pláče a řekl: ‚Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji‘“ (L 19,41–42). Často čteme o Ježíšově lítosti a soucitu, viz Mt 9,36; 14,14; 15,32; 18,34; Mk 6,34; L 7,13. Jak citlivé bylo jeho srdce, když Lazar zemřel! Jak láskyplná byla jeho slova loučení s učedníky večer před ukřižováním! Ze všech promluv, které vyšly z úst lidí, jsou slova Ježíše Krista ve 13. až 16. kapitole Janova evangelia ta nejláskyplnější a nejdojmavější.

Z knihy Právě duchovní emoce (viz. inzerát na protější straně). Vydalo nakladatelství Poutnikova četba.

Poutníková čtba

PRAVÉ DUCHOVNÍ EMOCE

Jonathan Edwards



Stěžejní otázka, kterou by si každý měl položit, zní: Čím se odlišují lidé, kteří se těší Boží přízni – ti, kdo jsou na cestě do nebe? Můžeme se zeptat ještě jinak: Co je podstatou pravé zbožnosti? Jaký způsob osobní zbožnosti Pán Bůh schvaluje?

Je těžké dát objektivní odpověď na tak spornou otázku. Během duchovních probuzení není jednoduché odlišit a podpořit to dobré a současně vidět a zavrhout to špatné. Přesto jistě musíme udělat obojí, pokud chceme, aby Kristovo království prospívalo.

Mám v plánu přispět touto knihou, co jen budu moci, k pochopení pravého náboženství. Mým cílem je ukázat podstatu a znaky díla Ducha svatého při obrácení hříšníků. Pokusím se také ukázat, že můžeme odlišit dílo Ducha od čehokoli, co není pravou zkušeností spasení. (J. Edwards)

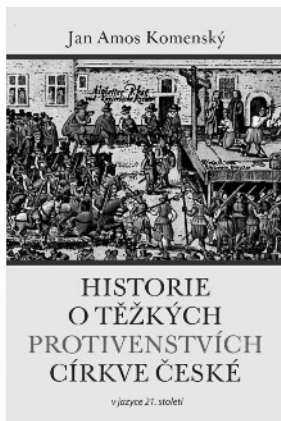
116 stran, brož., 150,- Kč.

HISTORIE O TĚŽKÝCH PROTI- VENSTVÍCH CÍRKVE ČESKÉ

Jan Amos Komenský

Po dlouhé době se k českému národu znovu dostává Komenského kniha o českých mučednících, nyní upravená do jazyka 21. století. Síla naděje evangelia byla vždy připomínkou, že Bůh je svrchovaným vládcem. Jeho jednání v historii církve, která putuje bezbožným světem, je potřeba mít stále před očima. Tvrdé pronásledování po Bílé hoře vyneslo na světlo svědectví o Boží věrnosti i vytrvalosti svatých. Také nás Bůh vyzývá k věrnosti evangeliu. Křesťané dnes v naší zemi nejsou pronásledováni tělesně, o to více se však potřebujeme povzbuzovat k věrnosti evangeliu Božího slova, protože hrůza hříchu plundruje církve skryté a s dalekosáhlejšími důsledky. Nechtě nás k věrnosti povzbudí příklad českých mučedníků.

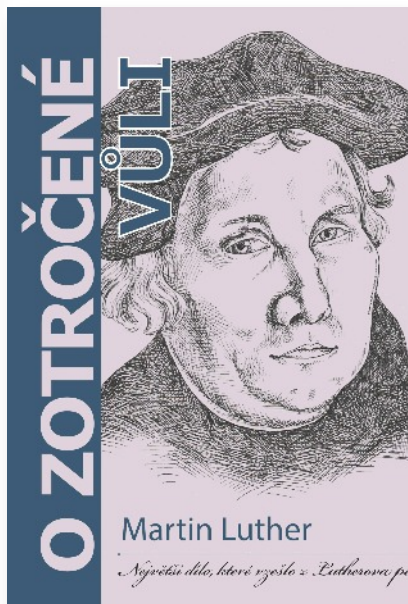
224 stran, váz., 350,- Kč.



Poutníková četba

O ZOTROČENÉ VŮLI

Martin Luther



Ač je to vskutku s podivem, poprvé v historii má čtenář možnost seznámit se s klíčovým dílem protestantské reformace – Lutherovým pojednáním O ztročené vůli, v českém jazyce. Jde o zásadní téma důležité pro pochopení základních doktrín celé reformace. Formou odpovědi Erasmu Rotterdamskému, zastánci svobodné vůle člověka v otázkách spásy, Luther vnáší jasné světlo do tématu, které považoval za jádro evangelia.

Svobodná vůle není akademickou otázkou, kterou by si Luther položil. Celé evangelium o Boží milosti, kterému věřil, je s ní svázáno a stojí anebo padá podle toho, jak si člověk na ni

odpoví. Na základě Božího slova Luther odkrývá absolutní neschopnost člověka jakkoli přispět ke svému spasení a zároveň potvrzuje jedinečnou svrchovanost Boží milosti v této oblasti. To, co církve po staletí od dob Augustina zatemňovala, Luther nyní vynáší na světlo, když vysvětluje biblické doktríny o spasení z milosti a předurčení dané Božím předzvěděním.

Kniha vyjde v červnu.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

Ukázky z knih najdete ve čtenářském koutku na www.PoutnikovaCetba.cz.

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)